

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: EUROVIA CS, a.s., IČO: 45274924
se sídlem Národní 138/10, Praha 1
zastoupená Mgr. Radkem Pokorným, advokátem
se sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1

proti

žalovanému: Úřad pro ochranu osobních údajů
Pplk. Sochora 27
170 00 Praha 7

za účasti: 1) Ředitelství silnic a dálnic ČR
se sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4
zastoupeného JUDr. Karlem Muzikářem, advokátem
se sídlem Křižovnické náměstí 193/2, Praha 1

2) Prof. Ing. J. K., CSc.
bytem X

v řízení o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele Ředitelství silnic a dálnic ČR ze dne 12. 10. 2016, č. j. 20616/2016-10300

takto:

I. Žaloba se zamítá.

- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) domáhá přezkumu rozhodnutí generálního ředitele Ředitelství silnic a dálnic (dále jen „*generální ředitel*“) ze dne 12. 10. 2016, č. j. 20616/2016-10300 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým generální ředitel zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ředitelství silnic a dálnic, vedoucího samostatného oddělení komunikace ze dne 2. 8. 2016, č. j. 18956/2016-10300 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) a toto rozhodnutí potvrdil.
2. Prvostupňovým rozhodnutím osoba zúčastněná na řízení 1) rozhodla o žádosti žalobkyně o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v rozhodném znění (dále jen „*InfZ*“) tak, že ji částečně odmítla a ve zbytku vyhověla. Žádost se týkala činnosti a odměňování prof. K. u osoby zúčastněné na řízení 1) a byla odmítnuta v tom rozsahu, ve kterém se žalobkyně domáhala poskytnutí informací o „*výši jednotlivých ročních finančních plnění, které za uvedené činnosti Ing. K. obdržel, rozdělené do částek obdržených za jeden kalendářní rok*“. Městský soud pro úplnost podotýká, že požadovaná informace nebyla nijak časově vymezena – dle písm. a) žádosti vyplývá, že žalobkyně žádala o poskytnutí „*veškerých smluv a dohod uzavřených mezi Ředitelstvím silnic a dálnic ČR a Ing. J. K., CSc., které jsou aktuálně platné a účinné nebo byly platné a účinné v minulosti*“.

II. Napadené rozhodnutí

3. Generální ředitel v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a obsah odvolání žalobkyně. Generální ředitel je názoru, že prof. K. nepatří mezi zaměstnance, ohledně kterých jsou vždy poskytovány údaje o výši platu ve smyslu rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, 8 As 55/2012 - 62, č. 3155/2015 Sb. NSS, www.nssoud.cz (dále jen „*rozsudek sp. zn. 8 As 55/2012*“). Z bodu 97 tohoto rozsudku vyplývá, že se nelze omezit na posouzení podle formálního označení osobou zastávané funkce či vykonávané činnosti (např. jako poradce či osobního asistenta osoby v řídicí pozici), ale je třeba posoudit, zda tato osoba skutečně má faktický vliv na činnost povinného subjektu. Za určující generální ředitel považoval, že technická rada je kolektivním orgánem, prof. K. je pouze jedním z jejích patnácti členů, stanoviska technické rady jsou většinovým názorem a výsledkem je kolektivní vůle, nikoli vůle prof. K., stanoviska jsou zcela nezávazná, neurčují ani nepředjímají rozhodnutí generálního ředitele, a ve výsledku je tak vyloučeno, aby prof. K. mohl z pozice člena technické rady jakkoliv fakticky ovlivňovat činnost ŘSD. Generální ředitel doplnil, že prof. K. nespadá ani do některé z dalších kategorií zaměstnanců podle bodu 97 rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012, ohledně kterých by měly být poskytovány informace o výši platu bez dalšího.
4. Generální ředitel měl za to, že ani další činnosti, vykonávané prof. K. pro osobu zúčastněnou na řízení 1) na základě dohod o provedení práce či pracovní činnosti, nemohly mít významný vliv na způsob, jakým osoba zúčastněná na řízení 1) vykonává zákonem

svěřenou působnost. Generální ředitel zdůraznil, že prof. K. se vyjadřoval jen k úzce specializovaným odborným otázkám pouze tehdy, pokud jej k tomu osoba zúčastněná na řízení 1) výslovně vyzvala, nikoliv pravidelně či kontinuálně. I proto nebyla nikdy uzavřena pracovní smlouva, z čehož bylo podle generálního ředitele zřejmé, že činnosti prof. K. nemohly mít ze své povahy pro osobu zúčastněnou na řízení 1) takový význam, jak tvrdí žalobkyně. Z bodu 98 rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012 generální ředitel dovodil, že není vyloučeno, aby do skupiny osob, u nichž lze odepřít poskytnutí informace o platech, mohly patřit i osoby vykonávající činnost jinou než pomocné či servisní povahy, pokud se budou na vlastní činnosti povinného subjektu podílet jen nevýznamně.

5. Generální ředitel neshledal důvod k pochybnostem o tom, že by veřejné prostředky na odměnu prof. K. nebyly vynaloženy hospodárně. Shledal také, že v prvostupňovém rozhodnutí byla dostatečně odůvodněna absence dokumentů tvořících výstup činností vykonávaných prof. K., tj. se jednalo o osobní podkladové materiály, které sloužily jako příprava pro účast prof. K. na jednání technické rady nebo pro vyjádření k odborným otázkám.
6. Generální ředitel uvedl, že z rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012 a z navazujícího rozsudku NSS ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1 As 189/2014 – 50, vyplývá povinnost přihlédnout k vyjádření osob, které by mohly být poskytnutím informace dotčeny na svých právech, a vyvodit z něj důsledky pro další postup. Prof. K. nesouhlasil s poskytnutím informace, protože žalobkyně v jiném sporu zpochybňuje nepodjatost prof. K., jím podané znalecké posudky a snižuje jeho odbornou erudici, přičemž požadované informace by k tomu účelu mohla zneužít. S ohledem na to generální ředitel uzavřel, že poskytnutí požadované informace by bylo ve smyslu bodu 91 rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012 v rozporu s obecnou zásadou zákazu zneužití práva.

III. Žaloba a následná vyjádření k žalobě

7. Žalobkyně nesouhlasila s důvody pro odmítnutí poskytnutí informace. Má za to, že osoba zúčastněná na řízení 1) na věc nesprávně aplikovala závěry rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012, protože informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se zásadně poskytují a jen výjimečně se neposkytují. Výjimky je podle názoru žalobkyně třeba vykládat restriktivně a osobou, která se na činnosti povinné osoby podílí nevýznamným způsobem, je třeba rozumět jen minimální okruh osob působících u povinné osoby. Žalobkyně poukázala na to, že i podle generálního ředitele se zásadně jedná o osoby vykonávající u povinného subjektu pouze činnosti pomocné nebo servisní povahy (např. údržba, úklid, závodní stravování).
8. Žalobkyně konkrétně měla za to, že prof. K. měl významný vliv na formování obsahu činností osoby zúčastněné na řízení 1). Poukázala na to, že se prof. K. dle zpřístupněných dohod podílel např. na formování strategií a politik činnosti osoby zúčastněné na řízení 1) nebo posuzoval rozhodující dokumenty osoby zúčastněné na řízení 1). Z rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012 vyplývá podle žalobkyně povinným subjektům povinnost zveřejnit odměny „*zaměstnanců majících faktický vliv na činnost povinného subjektu (např. poradci, osobní asistenti osob v řídicích nebo jiných důležitých pozicích)*“, přičemž prof. K. coby člen technické rady byl nepochybně poradcem povinného subjektu, a to osoby v řídicí pozici. Žalobkyně poukázala na to, že podle dohody o provedení práce z 31. 12. 2015 bylo pracovní náplní prof. K. navíc „*posuzování úkonů a postupů ŘSD v oblasti zajišťování jednotné technické politiky ŘSD, předkládání iniciativních návrhů ke zkvalitnění činnosti*“.

ŘSD“ nebo „posuzování rozhodujících dokumentů ŘSD a vydávání stanovisek k nim“. Obdobně vymezená pracovní náplň pak byla uvedena i v dohodách ze dne 31. 3. 2015 a 24. 6. 2013.

9. I pro případ, že by prof. K. byl osobou s nevýznamným vlivem, musela by osoba zúčastněná na řízení 1) podle názoru žalobkyně na základě rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012 informace poskytnout, protože existují pochybnosti o tom, že veřejné prostředky jsou na jeho plat vynakládány hospodárně. Osoba zúčastněná na řízení 1) totiž v prvostupňovém rozhodnutí uvedla, že nemá k dispozici žádné dokumenty, které by byly výstupem činností prof. K., a to navzdory nasmlouvaným téměř tisícům hodinám práce prof. K. a smluvené náplni práce, u které lze za normálních okolností očekávat výstupy v podobě dokumentů. Podle žalobkyně proto nelze vyloučit existenci konkrétních pochybností o tom, zda práci, k jejímuž provedení se prof. K. zavázal, také skutečně vykonal. Osoba zúčastněná na řízení 1) tuto skutečnost v prvostupňovém rozhodnutí vysvětlila tím, že se jednalo o osobní podkladové materiály prof. K., s čímž se generální ředitel v napadeném rozhodnutí spokojil. Podle poskytnutých příkazů k výplatě z dohody o provedení práce prof. K. pracoval na odborných posudcích a inspekčních zprávách, které nemohou být podle žalobkyně poskytnuty výlučně v ústní podobě.
10. Žalobkyně dále odmítla, že by cílem její žádosti bylo zneužití práva. Odkaz generálního ředitele na bod 120 rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012 nebyl přílehlavý kvůli zcela odlišným skutkovým okolnostem a snaha žalobkyně o získání informací byla motivována prokázáním pochybností o nepodjatosti prof. K.
11. Žalobkyně navrhla, aby městský soud rozsudkem zrušil napadené i prvostupňové rozhodnutí a uložil osobě zúčastněné na řízení 1) povinnost poskytnout do 15 dnů od právní moci rozsudku žalobkyni informace o výši jednotlivých ročních finančních plnění, rozdělených do částek obdržených za jeden kalendářní rok, které prof. K. obdržel za činnosti, jež vykonával pro osobu zúčastněnou na řízení 1) na základě veškerých smluv a dohod s ní uzavřených, které byly platné a účinné před 1. 7. 2016 nebo v době 1. 7. 2016.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení 1) /původního žalovaného/ k žalobě

12. Osoba zúčastněná na řízení 1) /původně v procesním postavení žalovaného/ ve vyjádření k žalobě uvedla, že s ohledem na bod 97 rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012 se nelze omezit na posouzení podle formálního označení osobou zastávané funkce či vykonávané činnosti, příp. označení orgánu, jehož je tato osoba členem, ale je třeba posoudit, zda tato osoba má faktický vliv na činnost povinného subjektu. Technická rada stojí mimo její strukturu a odlišuje se složením i zaměřením. Členy jsou přední osobnosti z oboru pozemní komunikace a dopravy, které působí v akademické oblasti, výzkumu či praxi, a z toho vyplývá i obsah činnosti technické rady, která je především teoretická či vědecká. Podle osoby zúčastněné na řízení 1) tedy nejde o poradní orgán s jakýmkoliv faktickým vlivem na utváření konkrétních rozhodnutí generálního ředitele, ale o vědeckou platformu, která se převážně v odborně-teoretické rovině zabývá otázkami z oboru pozemní komunikace a dopravy. Technická rada je kolektivním orgánem, prof. K. je jedním z jejích patnácti členů, podle statutu technické rady jsou její stanoviska výsledkem kolektivní vůle, představují většinový názor členů, nikoli pouze vůli prof. K., stanoviska jsou nezávazná, neurčují a ani nepředjímají postup generálního ředitele v konkrétní záležitosti. Podle osoby zúčastněné na řízení 1) bylo proto vyloučeno, aby prof. K. mohl jakkoliv ovlivňovat její činnost z pozice člena technické rady, a proto nepatří mezi zaměstnance s faktickým vlivem na

činnost povinného subjektu. Prof. K. pak nespadá ani do některé z dalších kategorií zaměstnanců definovaných v bodu 98 rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012.

13. Ani další činnosti prof. K. na základě dohod o provedení práce či pracovní činnosti nemají významnější vliv na činnost osoby zúčastněné na řízení 1), protože v rámci nich se prof. K. vyjadřuje k úzce specializovaným odborným otázkám, když je k tomu vyzván, nikoliv pravidelně či kontinuálně, a proto nebyla ani uzavřena pracovní smlouva, z čehož je patrné, že činnost prof. K. nemůže mít ze své povahy pro osobu zúčastněnou na řízení 1) zásadnější význam. Z bodu 98 rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012 vyplývá, že není vyloučeno, aby do skupiny osob, u nichž lze odepřít poskytnutí informace o platech, mohly patřit i osoby vykonávající činnost jinou než pomocné či servisní povahy, pokud se budou na vlastní činnosti povinného subjektu podílet jen nevýznamně.
14. Osoba zúčastněná na řízení 1) uvedla, že charakter činností prof. K. pro ni je pouze doplňkový či občasný, z čehož je zřejmé, že jejím výsledkem nemohou být a nejsou samostatné dokumenty (např. odborné zprávy), které by archivovala. Písemné výstupy činnosti prof. K. měly povahu jeho osobních podkladů pro účast na jednání technické rady či vyjádření k odborným otázkám, případně dílčích poznámek k dokumentům vypracovaným jinými odborníky, což se týká i inspekčních zpráv a odborných posudků zmiňovaných v příkazech k výplatě podle dohod za roky 2015-2016. Předmětem činnosti prof. K. bylo podle osoby zúčastněné na řízení 1) pouze poskytování ústních konzultací či příprava stručných interních písemných poznámek k inspekčním zprávám či odborným posudkům jiných osob a ty tedy nejsou výstupem činnosti prof. K. Podle názoru osoby zúčastněné na řízení 1) nebyly důvody k pochybnostem o tom, že veřejné prostředky na odměnu pro prof. K. byly vynaloženy nehospodárně.
15. Osoba zúčastněná na řízení 1) doplnila, že z rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012 a navazujícího rozsudku NSS ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1 As 189/2014 – 50 vyplývá povinnost přihlédnout k vyjádření osob, které by mohly být poskytnutím informace dotčeny na svých právech, a vyvodit z něj důsledky pro další postup. Prof. K. nesouhlasil s poskytnutím informace o odměnách, protože žalobkyně v jiných sporech zpochybňuje jeho nepodjatost, jím podané znalecké posudky a snižuje jeho odbornou erudici, přičemž žalobkyně by mohla požadované informace k tomu účelu zneužít. Osoba zúčastněná na řízení 1) upřesnila, že jinými spory jsou myšleny spory zahájené v listopadu a prosinci 2012 na základě žalob podaných osobou zúčastněnou na řízení 1) proti zhotovitelům určitých staveb dálnice D47, včetně žalobkyně, kterými se osoba zúčastněná na řízení 1) domáhá odstranění vad (konkrétně jde o tři řízení u Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky a jedno řízení u Obvodního soudu pro Prahu 1), v nichž osoba zúčastněná na řízení 1) předložila k důkazu znalecké posudky, na jejichž vypracování se podílel i prof. K. Žalobkyně (další zhotovitelé) vznesla v těchto řízeních námitky podjatosti, které odůvodnila mj. údajnou závislostí prof. K. na osobě zúčastněné na řízení 1), která měla vyplývat z toho, že prof. K. vykonává pro osobu zúčastněnou na řízení 1) práci na základě dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr. V řízení u Obvodního soudu pro Prahu 1 byly tyto námitky podle osoby zúčastněné na řízení 1) vyvráceny, a i přesto žalobkyně a další zhotovitelé pokračují ve vznášení tvrzení o závislosti prof. K. na osobě zúčastněné na řízení 1) v rámci rozhodčích řízení.
16. Osoba zúčastněná na řízení 1) měla tedy za to, že se žalobkyně a další zhotovitelé pokouší napadat vědeckou autoritu prof. K. a hodnotu jím zpracovaných znaleckých posudků, k čemuž již zneužili i dokumenty získané na základě žádosti o informace. S ohledem na to

osoba zúčastněná na řízení 1) uzavřela, že poskytnutí požadované informace by bylo ve smyslu bodu 91 rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012 v rozporu se zásadou zákazu zneužití práva.

V. Další vyjádření účastníků řízení

Replika žalobkyně ze dne 3. 4. 2017

17. Žalobkyně v replice ze dne 3. 4. 2017 uvedla, že osoba zúčastněná na řízení 1) zkresluje postavení prof. K. coby významného zaměstnance. Žalobkyně doplnila, že prof. K. byl osobou zúčastněnou na řízení 1) ustanoven i do pozice člena komise pro posuzování poruch cementobetonových vozovek, člena poroty pro výběrové řízení soutěže na opravu dálnice D47, a to v sekci závislé na osobě zúčastněné na řízení 1), poradce jiného zaměstnance osoby zúčastněné na řízení 1), Ing. P., které poskytoval rady ohledně dálnice D47. Žalobkyně měla za to, že technická rada s ohledem na její statut nestojí zcela mimo strukturu osoby zúčastněné na řízení 1) a její činnost nemá především teoretickou či vědeckou povahu, protože prof. K. při výsledku v rámci jednoho z rozhodčích řízení uvedl, že technické radě jsou k diskuzi a k vyjádření předkládány otázky koncepční, strategické i provozní, což odpovídá i obsahu statutu. Technická rada tak sice nemá pravomoc vstupovat jménem osoby zúčastněné na řízení 1) do právních vztahů, ale přímo ovlivňuje další směřování osoby zúčastněné na řízení 1). Generální ředitel podle názoru žalobkyně očekává stanoviska technické rady a pracuje s nimi, přičemž kdyby tomu tak nebylo, bylo by třeba vyřešit otázku hospodárnosti odměňování členů technické rady. Podle žalobkyně tudíž není pravdou, že stanoviska technické rady jsou nezávazná a neurčují další směřování osoby zúčastněné na řízení 1). Členství v technické radě není bezvýznamnou záležitostí, ale zásadní pracovněprávní pozicí v orgánu důležitém pro osobu zúčastněnou na řízení 1), který ovlivňuje její další postupy v konkrétní záležitosti.
18. Prof. K. byl podle žalobkyně členem poroty pro výběrové řízení soutěže na opravu dálnice D47, tato porota hodnotila soutěžní návrhy a její hodnocení poté osoba zúčastněná na řízení 1) převzala do rozhodnutí o výběru nejvhodnějšího návrhu, tj. porota ovlivňovala další činnost osoby zúčastněné na řízení 1). Osoba zúčastněná na řízení 1) podle žalobkyně jmenovala prof. K. coby závislého člena, což prof. K. při výsledku vysvětlil tak, že: „protože jsme byli *najmenovaní členové technické rady a ti jsou v řadách ŘSD, nejsou nezávislí*“.
19. Žalobkyně je názoru, že prof. K. spolupracuje s osobou zúčastněnou na řízení 1) na pravidelné bázi, a to přinejmenším posledních pět let, členem technické rady je od roku 2012, množství pracovněprávních dokumentů také svědčí proti nahodilosti a při výsledku prof. K. uvedl, že byl poradcem zaměstnankyně osoby zúčastněné na řízení 1) Ing. P., ředitelky kvality staveb ŘSD, od roku 2012 a že na základě jejích otázek, zda umí roztřídit předložený materiál na vysokopepní a ocelárenskou strusku, získal zakázku na zpracování znaleckých posudků, které poté i zpracoval. Tyto skutečnosti podle žalobkyně svědčí o provázanosti prof. K. a osoby zúčastněné na řízení 1), vlivu prof. K. a vzbuzují i důvodné pochybnosti o hospodárnosti využívání finančních prostředků. Prof. K. je tak podle žalobkyně nejen zaměstnancem osoby zúčastněné na řízení 1), vykonávajícím pro ni soustavnou činnost, ale zpracovává pro ni i znalecké posudky, odborné zprávy apod. a osoba zúčastněná na řízení 1) si dokonce najímá společnost, ve které drží prof. K. podíl, aby pro ni zpracovala další zakázky.
20. Žalobkyně dále namítla, že osoba zúčastněná na řízení 1) dezinterpretovala závěry rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012. Z něj podle žalobkyně vyplývá, že informace o odměnách se zásadně poskytují a že pro neposkytnutí musí být současně splněny dvě podmínky.

První podmínkou je, že se osoba, o jejíž odměnu se jedná, podílí na činnosti povinného subjektu **a)** jen nepřímo, anebo **b)** jen nevýznamným způsobem. Podle bodu 97 rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012 je pak třeba poskytnout informace o odměnách zaměstnanců vykazujících některé z tam uvedených rysů. Naplnění těchto rysů žalobkyně shledala v tom, že prof. K. připravuje pro osobu zúčastněnou na řízení 1) podklady k rozhodování, je poradcem osoby zúčastněné na řízení 1), byl asistentem Ing. P., bývalé ředitelky kvality staveb osoby zúčastněné na řízení 1), je členem poradního orgánu generálního ředitele a může mít vliv na tok informací uvnitř osoby zúčastněné na řízení 1). I kdyby tyto rysy nenaplnňoval, nelze podle žalobkyně o prof. K. konstatovat, že by se na činnosti osoby zúčastněné na řízení 1) podílel jen nepřímo nebo pouze nevýznamným způsobem. V žádném případě pak nelze uzavřít, že by prof. K. vykonával pouze činnosti pomocné či servisní povahy blízké se povahou údržbě či úklidu. Druhou podmínkou je, že nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně. Tuto podmínku měla žalobkyně taktéž za nesplněnou z důvodů uvedených již v žalobě. Žalobkyně poukázala na to, že osoba zúčastněná na řízení 1) nedokládá svá tvrzení důkazy a že odmítnutí poskytnutí informací s ohledem na vyjádření prof. K., že žalobkyně namítá v jiných řízeních podjatost prof. K. v souvislosti s jím podanými znaleckými posudky, nemá oporu v zákoně ani rozsudku sp. zn. 1 As 189/2014, protože nejde o osobní soukromé informace, ale o informace „obchodní“.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení 1) ze dne 17. 5. 2017

21. Osoba zúčastněná na řízení 1) ve vyjádření ze dne 17. 5. 2017 uvedla, že žalobkyně zveličuje význam činností prof. K. pro její činnost. Ten nebyl jmenován členem poroty pro soutěž o návrh na opravu vybraných staveb dálnice D47, ale byl pouze jedním z možných náhradníků. Účast prof. K. v komisi pro poruchy cementobetonových vozovek a činnosti pro bývalou zaměstnankyni osoby zúčastněné na řízení 1) Ing. P. měly jen občasnou a doplňkovou povahu, tj. nebyly zásadnějšího významu. Podíl prof. K. na zpracování znaleckých posudků, vydaných dvěma znaleckými ústavy, nebyl pracovní činností vykonávanou pro osobu zúčastněnou na řízení 1), ale pro jiné subjekty. Technická rada není součástí struktury orgánů osoby zúčastněné na řízení 1), což vyplývá z jeho organizačního schématu a personální složení technické rady předurčuje, že ta se zabývá činnostmi zejména teoretické či vědecké povahy. Z výsledku prof. K. v rámci rozhodčího řízení vyplývá, že náplní činnosti technické rady je především odborná diskuze jejích členů či podání vyjádření k předloženým otázkám v podobě nezávazného stanoviska, ze statutu technické rady nic o závaznosti jejích stanovisek nevyplývá.
22. Osoba zúčastněná na řízení 1) setrvala na názoru, že prof. K. nesplňuje žádný ze znaků zaměstnanců, ohledně nichž musí povinný orgán poskytnout informace o výši odměny podle rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012, že se prof. K. podílel na činnosti osoby zúčastněné na řízení 1) jen nepřímo a pouze nevýznamným způsobem. Podle osoby zúčastněné na řízení 1) je vyloučeno, aby prof. K. připravoval podklady pro rozhodování osoby zúčastněné na řízení 1), protože rozhodováním ve smyslu rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012 je třeba rozumět vrchnostenské rozhodování o právech a povinnostech osob, kterým ale osoba zúčastněná na řízení 1) není nadána (k tomu např. rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2016, č. j. 5 As 52/2016 – 39). Prof. K. nedisponuje faktickým vlivem na činnost osoby zúčastněné na řízení 1), a proto jej nelze zařadit mezi zaměstnance, o nichž se poskytují údaje o výši odměny. Prof. K. nemůže ovlivňovat ani hospodaření osoby zúčastněné na řízení 1) a toto

tvrzení žalobkyně nijak neprokázala. Podle názoru osoby zúčastněné na řízení 1) není důvod pochybovat o tom, že veřejné prostředky na odměnu prof. K. byly vynaloženy hospodárně, a tvrzení žalobkyně, že osoba zúčastněná na řízení 1) neprokázala, že nemá k dispozici žádné dokumenty, jež by byly výsledkem činnosti prof. K., resp. že jeho činnost nemá pro osobu zúčastněnou na řízení 1) zásadnější význam, postrádá smysl, neboť nelze prokazovat existenci negativních skutečností (k tomu např. rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2011, č. j. 4 As 19/2011 – 75). Žalobkyně nepožaduje podle osoby zúčastněné na řízení 1) poskytnutí „čistě obchodních informací“, informace o výši odměn se bezprostředně dotýkají osoby prof. K., jeho soukromí a soukromých údajů a jejich neoprávněné poskytnutí může zasáhnout do práva prof. K. na informační sebeurčení, přičemž z obsahu vyjádření prof. K. i dalších skutečností známých z činnosti osoby zúčastněné na řízení 1) bylo zřejmé, že žalobkyně zamýšlí využít informace k poškození prof. K.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení 1) ze dne 2. 1. 2018

23. Osoba zúčastněná na řízení 1) v podání ze dne 2. 1. 2018 nově uvedla, že výkladem ustanovení § 8b InfZ se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 11. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (dále jen „Nález“ nebo „Platový nález“), podle kterého povinná osoba může poskytnout informace o platu a odměnách zaměstnance pouze při současném splnění čtyř podmínek: a) účelem vyžádání informace je přispět k diskuzi o věcech veřejného zájmu, b) informace samotná se týká veřejného zájmu, c) žadatel plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“ a d) informace existuje a je dostupná. Ústavní soud v uvedeném nálezu rovněž odmítl závěr vyjádřený v rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012, že není třeba provádět test proporcionality při posuzování jednotlivých případů, protože jej provedl již zákonodárce při formulaci ustanovení § 8b InfZ.
24. Podmínky a) – c) pak podle osoby zúčastněné na řízení 1) žádost žalobkyně nesplňuje. K podmínce ad a) osoba zúčastněná na řízení 1) uvedla, že účelem žádosti nebylo přispět k veřejné diskuzi, ale šlo o soukromý účel spočívající v podpoře argumentace o údajné podjatosti prof. K. v jiných sporech, což žalobkyně potvrdila v žalobě. Nadto námitky podjatosti v těchto jiných sporech již byly zamítnuty. K podmínce ad b) osoba zúčastněná na řízení 1) uvedla, že se informace netýká veřejného zájmu, neboť žalobkyně žádostí sleduje pouze soukromý zájem na zlepšení argumentační pozice v jiných sporech. K podmínce ad c) osoba zúčastněná na řízení 1) upozornila na to, že žalobkyně je podnikatelem v oblasti stavebnictví, není neziskovou organizací či jiným zástupcem občanské společnosti a ani fakticky takovou činnost nevykonává.

Vyjádření žalobkyně ze dne 15. 1. 2019

25. Žalobkyně namítla, že Ústavní soud v Nálezu nerozporoval veškeré závěry rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012, ten tak neztratil na relevanci, a to zejména ohledně vymezení, u kterých osob lze shledat zvláštní zájem na poskytnutí informací o jejich odměnách od povinných subjektů. Žalobkyně uvedla, že prof. K. byl stále zvolen jako závislý člen poroty, a to bez ohledu na to, že byl pouhým náhradníkem, působil jako poradce či asistent Ing. P., v komisi pro poruchy cementobetonových vozovek a jiných *ad hoc* problémů. To, že má určitá činnost doplňkový či občasný charakter, ještě neznamená, že je nevýznamná. Relevantní je, že zastával funkci poradce/asistenta a patří tak mezi osoby, ohledně nichž je třeba poskytovat informace. Prof. K. měl podle žalobkyně navíc poskytovat osobě zúčastněné na řízení 1) poradenské služby, jak vyplývá z dohod o provedení práce.

26. Žalobkyně namítla, že organizační schéma osoby zúčastněné na řízení 1) není důkazem, ale pouze tvrzením, není zřejmé, kým a kdy byl přijat a zda je závazný, nebyl podepsán a nic tedy nepotvrzuje. Úzké provázání technické rady s osobou zúčastněnou na řízení 1) vyplývá již z jejího statutu, např. ze způsobu jejího obsazování, konání jednání na návrh generálního ředitele, postavení iniciativního odborného orgánu generálního ředitele, oprávnění generálního ředitele vybírat témata k diskuzi ze strany technické rady a konání jednání v budově generálního ředitelství osoby zúčastněné na řízení 1). Sama osoba zúčastněná na řízení 1) ostatně označila technickou radu v podání ze dne 10. 2. 2017 za svůj orgán. Organizační hledisko navíc není podstatné, protože podle rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012 rozhoduje podílení se na činnosti povinného subjektu a jeho míra. Neprokázané tvrzení osoby zúčastněné na řízení 1), že technická rada má pouze podpůrnou funkci na úrovni odborné diskuze a nezávazných stanovisek, není relevantní, protože podle rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012 postačí právě poradní funkce. Na plnění poradní funkce ze strany technické rady a prof. K. nic nemění ani skutečnost, že technická rada je kolektivním orgánem a její stanoviska jsou výsledkem kolektivní vůle, a nikoliv vůle prof. K. Poradní funkci navíc plní každý její člen jednotlivě, protože podle statutu technické rady se může buď připojit k většinovému stanovisku, nebo vyslovit stanovisko odlišné. Význam členů technické rady vyzdvihl i prof. K. při výslechu v jiném řízení.
27. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že by osoba zúčastněná na řízení 1) nemohla prokazovat negativní skutečnost, že činnost prof. K. mimo technickou radu nemá pro osobu zúčastněnou na řízení 1) zásadnější význam, protože mohla navrhnout důkazy, ze kterých bude možné posoudit význam činnost prof. K. mimo technickou radu. Osoba zúčastněná na řízení 1) musí uvedené prokazovat, neboť pro sebe z tvrzené skutečnosti dovozuje příznivý právní důsledek a negativní teorie důkazního břemene je navíc již překonaná a vede pouze k častějšímu užití nepřímých důkazů. Podle žalobkyně generální ředitel neuvedl, že by měl za to, že žalobkyně zamýšlí zneužít požadované informace, v napadeném rozhodnutí pouze uvedl, že žádost mohla být podána s úmyslem poškodit prof. K., tj. jedná se pouze o spekulaci, domněnku či obavu, která ani podle odborné literatury nemůže být důvodem pro odmítnutí žádosti o informace. Navíc případné vznesení námítky podjatosti nemůže prof. K. poškodit, protože cílem není vyslovení podjatosti, ale vyslovení o tom, že jsou dány pochybnosti o nepodjatosti, což nemá žádnou negativní výpovědní hodnotu. I kdyby nezávislý orgán shledal existenci pochybností o nepodjatosti, nelze hovořit o zneužití práva žalobkyně, ale naopak o ochraně jejích práv. Navíc k tvrzení o zneužití práva na informace osoba zúčastněná na řízení 1) nepředložila žádné důkazy.
28. K Nálezu pak žalobkyně uvedla, že z něj nelze vycházet bez přihlédnutí k judikatuře Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), na kterou se odvolává. Ústavní soud v nálezu přihlédl k rozsudku velkého senátu ESLP č. 18030/11 ze dne 8. 11. 2016 ve věci Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku (dále jen „*rozsudek Magyar*“) diskutabilním způsobem. V rozsudku Magyar se jednalo o situaci, kdy právo na získání informace vyplývalo pouze z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „*Úmluva*“), a to z práva na svobodu projevu, v jehož rámci ESLP dovedl předmětná čtyři kritéria; naproti tomu český právní řád zakotvuje samostatné právo na informace, které je postaveno na roveň svobodě projevu. Čtyři zmíněná kritéria, dovozená v souvislosti s právem na svobodu projevu, se tak nevztahují ke svébytnému právu na přístup k informacím. Rozsudek Magyar tak pouze rozšiřuje právo na svobodu projevu, a proto jej podle žalobkyně nelze využít pro omezení odlišného práva, tj. práva na informace.

To podle žalobkyně potvrdil i sám ESLP v bodech 139 a 145 rozsudku Magyar. Podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) pak lze omezit právo na informace pouze zákonem a ze žádného zákona nevyplývá, že by měla být aplikována první tři ze čtyř kritérií dovozených Ústavním soudem. Tato kritéria tak představují podle názoru žalobkyně nepřijatelnou soudcovskou tvorbu práva, nemají oporu v InfZ a nekorrespondují jeho účelu a smyslu. Ostatně z nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. I. ÚS 3930/14 vyplývá, že je třeba volit výklad příznivější pro realizaci práva na informace a že nelze judikatorně dotvářet další procedurální překážky přístupu k informacím. Nález je tak podle žalobkyně v rozporu s dřívější rozhodovací praxí Ústavního soudu a je nutno jej revidovat, což výjimečně připouští nález Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05-2.

29. Kritérium ad a), že účelem vyžádání informace je přispět k diskuzi o věcech veřejného zájmu, by podle názoru žalobkyně nemělo být aplikováno, což vyplývá z judikatury NSS (např. rozsudky NSS ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 As 359/2017 - 57, ze dne 21. 6. 2012, č. j. 9 As 101/2011 - 108, ze dne 12. 8. 2010, č. j. 1 As 54/2010 - 29 či ze dne 27. 6. 2007, č. j. 6 As 79/2006 - 58), judikatury městského soudu (rozsudek ze dne 26. 4. 2013, č. j. 9 Ca 372/2009 - 33) i odborné literatury, podle které je InfZ postaven na neexistenci povinnosti odůvodňovat žádost o informace a prokazovat jakoukoliv vazbu k požadované informaci, což vyplývá i ze samotného InfZ. I kdyby toto kritérium aplikováno bylo, je splněno, neboť žalobkyně v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí i v žalobě vznesla otázku pochybností o hospodárném vynaložení veřejných finančních prostředků na odměnu prof. K., přičemž kontrola nakládání s veřejnými prostředky je podstatným cílem InfZ, což potvrzuje judikatura (např. rozsudek NSS ze dne 20. 4. 2017, č. j. 1 As 120/2017 - 37, Nález či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 5. 2017, č. j. 62A 181/2015 - 84).
30. Kritérium ad b), že informace samotná se týká veřejného zájmu, by podle žalobkyně nemělo být aplikováno, protože povinnosti poskytnout informace podléhají zpravidla všechny informace, které má povinný subjekt objektivně k dispozici, není-li vyloučeno či omezeno v InfZ (k tomu rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2009, č. j. 1 As 29/2009 - 59). Navíc je toto kritérium podle názoru žalobkyně naplněno, neboť nakládání s veřejnými prostředky je věcí veřejného zájmu.
31. Kritérium ad c), že žadatel plní úkoly či posílání doзору veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“, by podle názoru žalobkyně nemělo být aplikováno, neboť se váže pouze k právu na svobodu projevu (jak žalobkyně vysvětlila výše), příp. by mělo platit, že tyto úkoly plní každý žadatel, když „dostává na světlo“ informace, které mohou být podkladem pro veřejnou diskuzi. Žalobkyně měla za to, že mezi žadateli by nemělo být rozlišováno, což vyplývá z judikatury (např. rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 97/2009 - 119, ze dne 4. 8. 2014, č. j. 8 As 114/2013 - 36 či ze dne 12. 8. 2010, č. j. 1 As 54/2010 - 29), a vede k nerovnosti práv v rozporu s čl. 1 Listiny (srov. např. odlišného stanoviska soudce Roberta Spana k rozsudku Magyar). Typičtí „hlídači psi“ navíc běžně zakládají svoji práci na informacích získaných třetími osobami, což by bylo vyloučeno či omezeno. InfZ pak podle žalobkyně také nerozlišuje mezi žadateli. Samotné požadované informace pak podle žalobkyně nesporně existují a jsou dostupné [kritérium ad d)].
32. Žalobkyně poukázala na to, že zákonodárce běžně provádí test proporcionality pro celé okruhy situací přímo v zákonné normě. I přesto by však právo žalobkyně na informace převážilo nad právem prof. K. na ochranu soukromí, neboť (i) splnění testu vhodnosti vyplývá z rozsudku NSS ze dne 30. 10. 2012, č. j. 1 As 142/2012 - 32, (ii) test potřebnosti je

splněn, protože právní řád nezná jiný institut k naplnění cíle ustanovení § 8b InfZ, což potvrzuje i posledně jmenovaný rozsudek NSS, a (iii) test poměřování závažnosti v kolizi stojícího základního práva a veřejného zájmu je taktéž splněn, protože osoby přispívající veřejnému sektoru – jako prof. K. – se do jisté míry vzdávají svého soukromí, přičemž míra omezení odpovídá společenskému významu zastávané funkce, tj. osoby, které ovlivňují činnost osoby zúčastněné na řízení 1), nemohou počítat se zvýšenou ochranou v souvislosti s vyřizováním žádostí o poskytnutí informací o jejich příjmech z veřejných prostředků, neboť existuje dodatečný zájem na jejich identifikaci, což prof. K. podle žalobkyně splňoval. Navíc informace o příjmech, které žalobkyně vyžádala, nepředstavují jediný příjem prof. K., ten má totiž i společnost CONSULTEST a působí v různých znaleckých ústavech, přičemž zároveň platí, že osoba zúčastněná na řízení 1) není schopna prokázat, jakou práci vlastně prof. K. pro ni vykonal.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení 1) ze dne 12. 2. 2019

33. Osoba zúčastněná na řízení 1) v reakci na předchozí vyjádření žalobkyně uvedla, že rozsudek sp. zn. 8 As 55/2012 byl Nálezem zcela překonán a není relevantní, neboť jej Ústavní soud odmítl v celém rozsahu, protože za nesprávné shledal již základní východisko, že test proporcionality provedl již zákonodárce v rámci ustanovení § 8b InfZ. Na Nález navázal Ústavní soud také v nálezu ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16 a NSS v rozsudku ze dne 15. 11. 2018, č. j. 3 As 211/2017 – 20, podle kterého nemohou Nález a rozsudek sp. zn. 8 As 55/2012 vedle sebe obstát. Osoba zúčastněná na řízení 1) odmítla, že by Nález byl výsledkem nepřipustné soudcovské tvorby práva, je pouze korekcí výkladu podústavních norem k zamezení protiústavnosti a zásahu do ústavně zaručených práv. Osoba zúčastněná na řízení 1) dále nesouhlasila s tím, že by Ústavní soud převzal rozsudek Magyar bez dalšího, neboť se v Nálezu zabýval i další rozhodovací praxí ESLP a Soudního dvora EU. Kritéria podle Nálezu je tak podle osoby zúčastněné na řízení 1) třeba aplikovat a žalobkyni odkazovaná judikatura správních soudů není relevantní, protože předchází Nálezu, a nemohla se tak zabývat jím představenými kritérii.

Vyjádření žalobkyně ze dne 8. 8. 2019

34. Žalobkyně zde uvedla, že rozsudek sp. zn. 8 As 55/2012 nepozbyl relevance, protože jej Ústavní soud v Nálezu nerozporoval v jiném směru, než v tom, zda zákonodárce provedl test proporcionality v rámci ustanovení § 8b InfZ. To, že Nález a rozsudek sp. zn. 8 As 55/2012 nejsou zcela protikladné, konstatoval NSS v rozsudku ze dne 4. 9. 2018, č. j. 7 As 366/2017 – 54. Žalobkyně setrvala na tom, že závěr Ústavního soudu o nutnosti provádění testu proporcionality v každém jednotlivém případě je diskutabilní avšak žádost žalobkyně kritéria tohoto testu splňuje. Žalobkyně upozornila na to, že nález Ústavního soudu ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16 byl vydán stejným senátem a soudce zpravodaj byl shodný jako v případě Nálezu, odkazovaný nález původní argumentaci Nálezu nijak nerozvíjí, pouze ji přebírá, tj. nevyvrací argumentaci žalobkyně uplatněnou v nynějším řízení. Žalobkyně poukázala na to, že podle rozsudku NSS ze dne 15. 11. 2018, č. j. 3 As 211/2017 – 20 vedle sebe nemohou Nález a rozsudek sp. zn. 8 As 55/2012 obstát pouze v tom ohledu, zda má být proveden test proporcionality, nikoliv v jiném. Závěry rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012 podle žalobkyně nepřestaly platit.
35. Žalobkyně měla za to, že čtyři prahová kritéria vymezená Nálezem představují nové a právními předpisy nepředvídané požadavky na obsah a účel žádosti i na osobu žadatele, zakládající nerovnost mezi žadateli, které vedou k omezení práva na přístup k informacím.

Tyto překážky mají podle žalobkyně převážně procedurální charakter, přičemž jejich zavádění je v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. I. ÚS 3930/14, jak již žalobkyně uvedla dříve. Žalobkyně zopakovala svoji argumentaci ohledně odlišnosti rozsudku Magyar, nepřipustného postavení Ústavního soudu do role zákonodárce a možnosti odchýlit se od Nálezu a setrvala na relevanci jí dříve odkazované rozhodovací praxe zejm. NSS. Žalobkyně pak poukázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9A 26/2016 – 48, ve kterém zdejší soud vědomě nezohlednil Nález, z čehož podle žalobkyně vyplývá, že Nález není univerzálně použitelný na všechny případy, kdy se žádost týká něčích příjmů, a že významnou roli hraje to, zda příjem osoby, které se žádost týká, je jediným příjmem této osoby. To v případě prof. K. není splněno, jak již žalobkyně zdůvodnila dříve. Z předmětného rozsudku zdejšího soudu pak podle žalobkyně vyplývá, že zveřejnění informace o výši odměny za vyhotovení odborného vyjádření nevede k difamaci či dehonestaci znalce, protože sama o sobě tato informace nenese žádný negativní informační obsah, a že za běžných okolností nepředstavuje zveřejnění informace o výši odměny pro jejího příjemce podstatnou újmu; to vše při vědomí zdejšího soudu o Nálezu. Osoba zúčastněná na řízení 1) podle žalobkyně neprokázala, že by účelem žádosti bylo zneužití informací, a žalobkyně zdůraznila, že vznesení námítky podjatosti nemohlo prof. K. nijak poškodit.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení 1) ze dne 18. 11. 2019

36. Osoba zúčastněná na řízení 1) zde odmítla, že by zůstala nadále v platnosti „zbytková“ kategorie závěrů rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012, neboť Nález zpochybnil samotnou podstatu tohoto rozsudku. Kritéria Nálezu nebyla splněna a osoba zúčastněná na řízení 1) proto postupovala správně, když odmítla informace poskytnout. K možnosti revize Nálezu uvedla, že nerespektování ústavních výkladů Ústavního soudu je možné zcela výjimečně, při existenci zcela specifických okolností a s cílem přesvědčit Ústavní soud k modifikaci jeho názorů. Zdejší soud však podle osoby zúčastněné na řízení 1) takový úmysl nemá, což vyplývá např. z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 3. 2019, č. j. 11A 125/2018 – 70, podle něhož Nález zásadně změnil způsob posuzování žádostí o informace ve věci platů úředníků ve veřejné správě na určitých postech. Uvedený rozsudek měl navíc podle osoby zúčastněné na řízení 1) vyložit i kritérium tzv. *společenského blýdaciho psa*, tak, že nezahrnuje shromažďování podkladů a důkazů pro vedení soukromoprávního sporu, což je i nyní posuzovaný případ. Žalobkyní citovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9A 26/2016 – 48 podle názoru osoby zúčastněné na řízení 1) nedopadá na nyní posuzovanou věc, byl vydán dříve, než rozsudek ze dne 7. 3. 2019, č. j. 11 A 125/2018 – 70, týká se jiných skutkových okolností (odměny za vyhotovení jednoho konkrétního odborného vyjádření v souvislosti s konkrétním a neopakovatelným trestním řízením a ustanovením § 8b InfZ se soud zabýval pouze okrajově). Zatímco v posuzované věci šlo podle žalobkyně o roční finanční plnění ve prospěch prof. K. Na tom nemění nic ani účast prof. K. ve společnosti CONSULTEST, přičemž prof. K. vlastní podíl ve výši 13 %, není statutárním orgánem, a proto nelze hovořit o tom, že by společnost řídil či ovládal, znalecké posudky pro znalecký ústav Univerzity Pardubice ohledně dálnice D47 pak byly pouze jednorázovým úkolem.

VI. Osoba zúčastněná na řízení 2)

37. K věci se písemně (a poté ústně na jednání dne 23. 6. 2020) vyjádřil rovněž prof. K. /osoba zúčastněná na řízení 2)/. Uvedl, že technická rada generálního ředitele, jejímž je členem, je kolektivním a poradním orgánem. Závěry technické rady k projednávaným odborným

otázkám jsou konsenzuálním výstupem technické rady jako celku a pro generálního ředitele mají nezávazný, doporučující význam. V porotě v rámci projektové soutěže o návrh na opravu vybraných úseků dálnice D47 prof. K. působil pouze jako náhradník za jiného člena rady, tak aby člen technické rady mohl technické radě referovat o průběhu jednání. Toto působení skončilo poté, co byl vybrán vítěz uvedené soutěže. Dočasné byly i ostatní aktivity, které žalobkyně zmiňuje ve svých dokumentech. Korektním způsobem je působení prof. K. ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení 1) popsáno v jejích dokumentech ze dne 10. 2. 2017 a 17. 5. 2017.

38. Prof. K. uvedl, že se prostřednictvím technické rady rozhodně nepodílí na řízení osoby zúčastněné na řízení 1). Ostatně jedna fyzická osoba v postavení člena kolektivního poradního orgánu může stěží mít vliv na jakékoliv zásadní či strategická rozhodnutí instituce o několika tisících zaměstnancích, která nakládá řádově s desítkami miliard Kč ročně.
39. Prof. K. souhlasil s tím, že je autorem nebo spoluautorem několika znaleckých posudků ohledně vad staveb dálnice D47, které zpracovaly znalecké ústavy Fakulty stavební Vysokého učení technického v Brně a Dopravní fakulty Jana Pernera Univerzity Pardubice. Uvedené znalecké posudky byly použity ze strany osoby zúčastněné na řízení 1) v řízeních ohledně vad staveb dálnice D47 probíhajících před Rozhodčím soudem a rovněž před Obvodním soudem pro Prahu 1. V těchto řízeních žalobkyně a další stavební firmy vznesly vůči prof. K. námitky podjatosti, které se zakládaly na nepravdivých tvrzeních a spekulacích. Všechny námitky vznesené byly podle prof. K. zamítnuty.
40. Vzhledem k vlastní profesní a odborné zkušenosti byl prof. K. připraven kvalifikovaně hájit závěry, ke kterým dospěly uvedené znalecké ústavy ve svých posudcích. Neočekával, že bude nucen v uvedených řízeních vyvracet řadu smyšlených či spekulativních tvrzení, jejichž jediným účelem je zpochybnit jinou než odbornou argumentací odbornou kvalifikaci a kompetenci zpracovat předmětné posudky. Žalobkyně je přitom dle prof. K. připravena za každou cenu využít jakoukoliv informaci, která by jí mohla v uvedené destruktivní strategii napomoci, včetně informace požadované na základě zákona 106/1999 Sb., s jejímž poskytnutím nesouhlasil. Prof. K. je názoru, že žalobkyně nesleduje tímto řízením žádný férový zájem na kontrole účelného vynakládání veřejných prostředků na straně ŘSD. Žalobkyně potřebuje požadované informace opět pouze k tomu, aby mohla s jejich využitím v jiných řízeních snižovat odbornou erudici a zpochybňovat závěry příslušných znaleckých posudků. Proto prof. K. již v minulosti na žádost osoby zúčastněné na řízení 1) zaslal své vyjádření ze dne 3. 10. 2016, ve kterém s poskytnutím požadovaných informací ze stejných důvodů nesouhlasil. Na důvodech uvedených ve vyjádření ze dne 3. 10. 2016 přitom trvá.

VII. Dosavadní řízení před soudy

41. Městský soud žalobu původně zamítl rozsudkem ze dne 23. 6. 2020, č. j. 10 A 223/2016 – 130. Ke kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 11. 2020, č. j. 10 As 217/2020 – 74, tento rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud byl toho názoru, že řízení před městským soudem bylo zatíženo vadou mající za následek nezákonnost tohoto rozsudku. Nejvyšší správní soud vyložil, že článek XV bod 17 zákona č. 111/2019 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o zpracování osobních údajů s účinností od 2. 1. 2020, změnil ustanovení § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Podle novelizovaného znění § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím v takových případech, jako nastal v projednávané věci, rozhoduje nově v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad pro ochranu osobních údajů. Podle názoru Nejvyššího správního soudu touto změnou právní úpravy také přešla působnost žalovaného správního orgánu ve smyslu § 69. s. ř. s. právě na Úřad pro ochranu osobních údajů. Nejednal – li městský soud s tímto správním orgánem jako se žalovaným, zatížil tím řízení zásadní procesní vadou. Nejvyšší správní soud následně konstatoval, že původní žalovaný (Ředitelství silnic a dálnic ČR) má mít v řízení postavení osoby zúčastněné na řízení.

VIII. Vyjádření žalovaného Úřadu pro ochranu osobních údajů a dalších stran

42. Městský soud v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2020, č. j. 10 As 217/2020 – 74 v dalším řízení vyzval Úřad pro ochranu osobních údajů jako žalovaný správní orgán k vyjádření se k věci /tj. k žalobě a dalším dosavadním vyjádřením žalobkyně, k vyjádření osob zúčastněných na řízení 1) a 2) a k rozsudku městského soudu ze dne 23. 6. 2020, č. j. 10 A 223/2016 – 130/.
43. Žalovaný ve vyjádření ze dne 2. 2. 2021 k věci odkázal toliko na dosavadní podání původního žalovaného – nyní osoby zúčastněné na řízení 1), se kterými se zcela ztotožnil. Uvedl pouze, že v případě úspěchu žalobkyně v tomto soudním sporu, je s ohledem na jeho specifické okolnosti v případě rozhodování o náhradě nákladů soudního řízení nezbytné zvážit postup dle § 60 odst. 7 s. ř. s. Je to právě a jen původní žalovaný (ŘSD), který může přistoupit k postupu upravenému v § 62 s. ř. s. Oproti tomu nově nastoupivší žalovaný (Úřad) na případnou změnu stávající situace či uspokojení navrhovatele nemá naprosto žádný vliv. S ohledem na dobu vydání žalobou napadeného rozhodnutí nelze ani teoreticky uplatnit oprávnění žalovaného plynoucí z ustanovení § 16b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, protože již uplynula objektivní lhůta.
44. Pokud jde o žaloby proti rozhodnutím vydaným dle zákona o svobodném přístupu k informacím, tyto jsou založeny na apelačním principu, a nikoliv na principu kasačním, kdy rozhodnutím soudu může být uložena povinnost přímo povinnému subjektu (původnímu žalovanému). I z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu plyne, že správní soudy jsou povinny citlivě odlišit míru zavinění dotčených správních orgánů ve vztahu k procesnímu výsledku řízení před správním soudem a zohlednit takové posouzení v nákladovém výroku, zvláště pokud situace vznikla z objektivních příčin, jež nevyžadují dokazování. Je tedy na místě pečlivě vážit, v jaké výši a na základě jakých skutečností bude účastníkům tohoto soudního řízení případně uložena povinnost náhrady nákladů. Ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s. obsahuje možnost tzv. moderačního práva soudu a žalovaný navrhl, aby soud toto ustanovení aplikoval, neboť je v postavení, kdy nastupuje do řízení, ale nemá ani možnost skutečně řízení ovlivnit. Zmíněné ustanovení je právě možností zmírnění dopadu povinnosti k náhradě nákladů řízení, kde by uložení povinnosti v plném rozsahu představovalo s přihlédnutím ke všem okolnostem přílišnou tvrdost.
45. Původní žalovaný (Ředitelství silnic a dálnic ČR) uplatnil v řízení práva osoby zúčastněné na řízení. Setrval na svých dosavadních vyjádřeních, zdůraznil, že účel žádosti žalobkyně o poskytnutí údajů o výši odměn prof. K. byl čistě soukromý, požadované informace se veřejného zájmu netýkají a žalobkyně roli dozoru veřejnosti či společenského hlídání psa neplní. Jinak se osoba zúčastněná na řízení ztotožnila zcela se závěry rozsudku městského soudu ze dne 23. 6. 2020, č. j. 10 A 223/2016 – 130.
46. K vyjádření žalovaného se žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) nevyjádřily.

IX. Další vyjádření žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení 2)

47. Žalobkyně ve vyjádření ze dne 25. 3. 2021 nicméně setrvala na názoru, že městský soud se může od Nálezu Ústavního soudu (IV. ÚS 1378/16) odchýlit. Žalobkyně má za to, že se nejedná o ustálenou judikaturu Ústavního soudu. Setrvala na názoru, že aplikace prahových kritérií dle platového nálezu představuje nepřipustnou soudcovskou normotvorbu, neboť prahová kritéria nemají oporu v zákoně, nejedná se o „vodítka“. Listina základních práv a svobod v článku 17 odst. 2 i InfZ v § 3 odst. 1 přiznává právo na informace každému, přípustné omezení práva na informace podle článku 17 odst. 4 Listiny zákonem poté InfZ nijak nestanovuje. Žalobkyně má za to, že k poměření práva na soukromí a právem na přístup k informacím postačí klasický ústavní třístupňový test proporcionality. I pokud by mělo dojít k poměření čtyřstupňovým testem, je přesvědčena, že tyto podmínky splňuje. Proporcionalitu navíc provedl už zákonodárce v zákoně.
48. Dále poukázala na to, že Platový nález jde proti zákazu požadavků na odůvodňování žádostí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 6 As 79/2006-58), proti zákazu zjišťování zájmů žadatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2010, č. j. 1 As 54/2010-29) a proti zákazu rozlišování mezi žadateli (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 97/2009-119, podle kterého žádný žadatel nesmí být před jinými žadateli privilegován (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2014, č. j. 8 As 114/2013-36, či ze dne 12. 8. 2010, č. j. 1 As 54/2010-29)). S touto judikaturou se nevypořádal ani Nález, ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2020, sp. zn. 2 As 88/2019.
49. Pokud Nález definoval prahová kritéria, vycházel z rozsudku ESLP „Magyar“. Ten však nebyl podle žalobkyně aplikovatelný na českou právní úpravu. Rozhodnutí Magyar se totiž týkalo práva na svobodu projevu, nikoliv práva na informace. Žádost žalobkyně se týká plnohodnotného práva na informace. ESLP stanovil předmětná kritéria ve vztahu jedině k právu na svobodu projevu, když v EÚLP právo na informace (na rozdíl od Listiny základních práv a svobod) samostatně neupravuje.
50. Dále žalobkyně uvedla, že český právní řád umožňuje na základě zákonného podkladu získat požadovanou informaci, což nebyl případ rozsudku Magyar. Maďarská vnitrostátní úprava sice má zákon o přístupu k informacím, požadované poskytnutí by bylo ovšem v rozporu s ním. ESLP proto možnost pro získání dovodil přímo z EÚLP. Podle žalobkyně šlo o situaci, kdy žadatel neměl jinou možnost, jak získat informaci. Kritéria však nelze použít pro omezení práva na informaci. ESLP podle žalobkyně použil kritéria proto, aby posoudil, zda se na věc vztahuje jeho pravomoc; dospěl k závěru, že na věc dopadá článek 10 Úmluvy. Pro zodpovězení otázky, zda stěžovateli náleželo právo na informaci, už prahová kritéria nepoužil. Žalobkyně upozornila, že rozsudek Magyar měl rovněž disentanční stanovisko soudce Spana, a že platový Nález resp. jím zavedené prahová kritéria jsou podrobována kritice odborné literatury.
51. Pokud jde však o prahová kritéria, že žalobkyně toho názoru, že je rovněž splňuje. Jednak je toho názoru, že právo na informace má každý žadatel. Žalobkyně nicméně plnila roli společenského hlídacího psa provozováním webu Pravda o D47. Byť se tedy týká její činnosti stavebnictví, je žalobkyně takto „hlídacím psem“.
52. Žalobkyně znovu poukázala na tom, že prahová kritéria městský soud neaplikoval v rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 A 26/2016 – 48, přičemž vymezil, v kterých případech je třeba tato kritéria aplikovat.

53. Městský soud v Praze vyjádření žalobkyně zaslal osobám zúčastněným na řízení 1) a 2) a dále žalovanému.
54. K podání žalobkyně se vyjádřila dne 20. 4. 2021 osoba zúčastněná na řízení 1).
55. Osoba zúčastněná na řízení 1) setrvala na názoru, že účelem uvedených prahových kritérií formulovaných Ústavním soudem v Nálezu je stanovit závazný postup pro dosažení spravedlivého a vyváženého řešení konfliktu dvou ústavních práv (práva na informace a práva na ochranu soukromí) v souvislosti se žádostí o informace o platech zaměstnanců, pro tyto případy se jedná o specifikaci klasického ústavního testu proporcionality. To potvrzuje náleze Ústavního soudu ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16 i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 As 88/2019 – 29. Osoba zúčastněná na řízení 1) podotkla, že žalobkyní odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se netýkala § 8b InfZ, tedy ani poskytování informací o platech zaměstnanců či testu proporcionality mezi právem na informace a právem na ochranu soukromí. Proto nejsou pro projednávanou věc podle jejího názoru jakkoliv relevantní. Této problematiky se netýkal ani žalobkyní odkazovaný náleze Ústavního soudu sp. zn. 1. US 3930/14 ze dne 16. 6. 2015.
56. Podle osoby zúčastněné na řízení z argumentů žalobkyně nevyplývá žádná skutečnost, která by bránila Ústavnímu soudu v tom, aby uvedená prahová kritéria z Rozhodnutí Magyar převzal. Rozhodnutí Magyar i Nález se nepochybně zabývaly obdobnou problematikou, kterou je poskytování informací ze strany povinných orgánů. Osoba zúčastněná na řízení 1) rovněž poukázala na to, že vztahem rozhodnutí Magyar a Nálezu se zabývala i recentní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, konkrétně v rozsudku ze dne 5. 3. 2021, č. j. 5 As 440/2019 – 63 a rovněž setrvala na tom, že uvedená rozhodnutí jsou souladná. Osoba zúčastněná na řízení rovněž poukázala na to, že Nález je závazný podle článku 89 odst. 2 Ústavy České republiky, proto je taktéž respektován v soudní praxi jako např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2021, č. j. 10 As 411/2020 – 34. Osoba zúčastněná na řízení podotkla, že žalobkyní poukazované zdroje jsou jeden odborný článek a dvě diplomové práce a stejně jako disentní názor soudce Spana k rozsudku Magyar nejsou pro či odlišný náhled na věc relevantními podklady.
57. Pokud jde o odkaz žalobkyně na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 A 26/2016 – 48, v tehdejší věci šlo o žádosti o poskytnutí odměny za vyhotovení jednoho konkrétního odborného vyjádření, tedy jednorázového výjimečného příjmu souvisejícího s konkrétním a neopakovatelným trestním řízením. Nadto se v uvedeném rozhodnutí nadepsaný soud ustanovením § 8b InfZ zabýval jen zcela okrajově. Podle osoby zúčastněné na řízení navíc působí účelově, že žalobkyně nyní odkazuje na tento rozsudek, přitom v příslušných rozhodcích a soudních sporech vedených ohledně staveb dálnice D47 namítá údajnou podjatost prof. K. s odůvodněním, že výše obdržených odměn je natolik zásadní, že má vést k jeho ekonomické závislosti na ŘSD, v tomto soudním řízení se žalobkyně naopak v kontextu výše uvedeného rozhodnutí městského soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 A 26/2016 – 48 pokouší vzbudit dojem, že tyto odměny představovaly pro prof. K. naprosto marginální příjem.
58. Závěrem osoba zúčastněná na řízení 1) shrnula, že v nynějším případě nejsou uvedená prahová kritéria splněna. Podle jejího názoru žalobkyně informace vyžaduje k čistě soukromému účelu, což uvedla v bodě 29 žaloby, informace se netýká veřejného ale soukromého zájmu, žalobkyně je podnikatelem v oblasti stavebnictví a společenským

hlídacím psem nikdy nebyla a být nemohla. Účel webu „*Pravda o D47*“ byl naopak výlučně v soukromém zájmu žalobkyně bez jakékoliv souvislosti s otázkou odměňování zaměstnanců veřejné správy. Účelem uvedených internetových stránek bylo pouze uvádět informace, kterými se žalobkyně pokoušela vyvracet tvrzení ŘSD o odpovědnosti žalobkyně za vadné provedení vybraných staveb D47. Skutečnost, že žalobkyně ve své žalobě uvedla, že dle jejího názoru existují pochybnosti o tom, zda byly částky vyplacené prof. K. vynaloženy hospodárně, neznamená, že se její žádost skutečně týkala veřejného zájmu.

59. Dne 11. 6. 2021 se znovu vyjádřila k věci žalobkyně; reagovala na podání osoby zúčastněné na řízení 1) ze dne 20. 4. 2021. V podání v zásadě setrvala na svém dosavadním procesním postoji. Poukázala na to, že Nález není obecně závazný právní předpis a lze se od něj odchýlit. Dále k rozsudkům Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2021, č. j. 10 As 411/2020 – 34 a ze dne 5. 3. 2021, č. j. 5 As 440/2019-63 namítla, že nemají výpovědní hodnotu pro projednávanou věc. Žalobkyně rovněž tvrdí, že již jen provozováním webu „*Pravda o D47*“ naplňuje kritérium hlídacích psa.

X. Jednání ve věci

60. Jednání ve věci se konala ve dnech 23. 6. 2020 a 15. 6. 2021.
61. Na jednání dne 23. 6. 2020 se žalobkyně speciálně vyjádřila k podání žalovaného ze dne 18. 11. 2019 a k vyjádření prof. K. Žalobkyně poukázala na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 301/05-2, ze kterého vyplývá, že pokud je přednesena argumentace směřující proti závěrům nálezu Ústavního soudu, je možné závěry takového nálezu překonat. Pokud existují soudní rozhodnutí respektující závěry Nálezu Ústavního soudu, má žalobkyně za to, že jsou irelevantní s ohledem na to, že tato rozhodnutí nevypořádávají argumentaci žalobkyně vznesenou v tomto řízení. Žalobkyně rovněž poukázala na to, že městský soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 A 26/2016 – 42, závěry Nálezu Ústavního soudu neaplikoval. Pokud je osoba zúčastněná na řízení 1) ve vyjádření ze dne 18. 11. 2019 názoru, že tento rozsudek městského soudu na projednávanou věc nelze vztáhnout, žalobkyně v této souvislosti poukázala na odst. 14 vyjádření osoby zúčastněné na řízení 1) ze dne 10. 2. 2017, v němž je uvedeno, že charakter činnosti prof. K. pro žalovaného je občasný a doplňkový. Prof. K. se ve vyjádření ze dne 27. 5. 2020 s tímto postojem ztotožnil. I v rámci výslechu prof. K. v rozhodčím řízení sp. zn. Rsp 2378/12 uvedl, že od ŘSD obdržel symbolické finanční plnění. Vzhledem k tomu, že prof. K. má řadu jiných příjmů (např. od společnosti Consultest) nejen od ŘSD, lze podle žalobkyně závěry rozsudku městského soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 A 26/2016 – 42, aplikovat právě i v projednávané věci, neboť z poskytnuté informace nebudou moci být dovozovány skutečnosti o ekonomické či společenské identitě jednotlivce. Žalobkyně poukázala na to, že dle dostupných informací má společnost Consultest aktiva v řádech desítek milionů korun, prof. K. dále působí na vysoké škole a znaleckých ústavech, vypracovává znalecké posudky. K vyjádření prof. K. z 27. 5. 2020 žalobkyně uvedla, že i zde prof. K. připustil, že byl členem orgánu, který měl poradní funkci, na činnosti osoby zúčastněné na řízení 1) se tak dle žalobkyně podílel významným způsobem a informace o jeho činnosti by tak měly být poskytovány. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pak není založeno na zneužití práva. Zde žalobkyně odkázala na odbornou literaturu – komentář od autorů Furek, Rothanzl, Jírovec: Zákon o svobodném přístupu k informacím, nakladatelství C.H.Beck. Argumentace zneužitím práva se podle žalobkyně odvíjí od vznesené námitky podjatosti, to však nijak nesnižuje vážnost osoby a nemá výpovědní hodnotu. O námitce

rozhoduje nezávislý orgán, případná podjatost chrání práva žalobkyně a nepoškozuje prof. K. Žalobkyně citovala závěry rozsudku městského soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 A 26/2016 – 42, z nichž vyplývá, že informace o výši odměny za vyhotovení odborného vyjádření nelze považovat za informaci, která by měla difamovat znalce. Výše odměny sama o sobě žádný negativní informační obsah mít nemůže.

62. Osoba zúčastněná na řízení 1) - tehdy v postavení žalovaného - byla toho názoru, že od závěru Nálezu Ústavního soudu se odchýlit nelze. Pokud jde o použitelnost rozsudku městského soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 A 26/2016 – 42, šlo o odměnu za poskytnutí jednoho konkrétního stanoviska v jedné konkrétní věci. V projednávané věci však prof. K. opakovaně poskytuje určitou činnost, která není pro žalovaného klíčová. Skutkové okolnosti projednávané věci jsou tak odlišné. Další příjmy prof. K. ŘSD nepopírá, podíl ve společnosti Consultest nijak neprokazuje, kolika z příjmů této společnosti prof. K. disponuje. Pokud jde o zneužití práva, Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 22. 3. 2019, č. j. 3 A 109/2015 – 66, zdůraznil, že informace nemá sloužit k přípravě podkladů sporů, ale ke kontrole k nakládání s prostředky, má přitom dojít k poměření zájmů a má být rozhodnuto, který z těchto zájmů převáží. Žalobkyně jistě může podávat námitky podjatosti, činí tak však opakovaně a konsistentně, uvádí skutečnosti, které jsou v rozporu s realitou. Prof. K. má tak obavu, že získané informace z projednávané věci znovu žalobkyně použije k další námitce podjatosti.
63. Osoba zúčastněná na řízení 2) – prof. K. - k věci doplnil v zásadě tolik, že se při své činnosti zabýval pouze odbornými otázkami. Nestaral se o to, jaká za to bude finanční náhrada.
64. Po zrušení rozsudku ve věci ze dne 23. 6. 2020, č. j. 10 A 223/2016 – 130 se další jednání ve věci konalo dne 15. 6. 2021. Procesní strany setrvaly na svých dosavadních již prezentovaných procesních postojích, stanoviscích a důkazních návrzích. Žalobkyně na jednání navrhla provedení důkazu speciálně výkazem práce prof. K. za květen 2015 /součást správního spisu/ a čestným prohlášením I. Š., DiS ze dne 14. 6. 2021.
65. Městský soud provedl tyto důkazy:

k návrhu žalobkyně

- jmenovací dekret člena Technické rady generálního ředitele ŘSD ČR z 30. 5. 2013 a 19. 2. 2015,
- úryvek z výsledku prof. K. ze dne 19. 2. 2016 v rozhodčím řízení pod sp. zn. Rsp 2378/12,
- soutěžní podmínky projektové soutěže o návrh (oprava dálnice D47, stavby 4708.2, 47091/1, 47091/2),
- výpis z obchodního rejstříku společnosti Consultest, IČO 25346784,
- titulní stránka a stránka: č. 44 znaleckého posudku č. 28/2013, č. 29 znaleckého posudku č. 11/2016, č. 28 znaleckého posudku č. 3Z/2014, č. 6 znaleckého posudku č. 3Z/2014 – doplněk č. 1,
- profil prof. K. s jeho kontaktními údaji uveřejněný na internetových stránkách Vysokého učení technického v Brně,
- výkazy zisků a ztrát společnosti Consultest za roky 2014, 2015 a 2016,
- stránkou z webu „Pravda o D47“ převzatou z internetového archivu,

- čestným prohlášením I. Š., DiS ze dne 14. 6. 2021.

k návrhu osoby zúčastněné na řízení 1)

- statut Technické rady generálního ředitele ŘSD ČR a seznam jejích členů,
 - usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1, ze dne 11. 1. 2016, č. j. 11 C 59/2012 – 344,
 - usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 v řízení pod sp. zn. 11 C 59/2012 na straně 3 a 4 protokolu ze dne 31. 3. 2016,
 - část vyjádření žalobkyně a dalších zhotovitelů ze dne 5. 9. 2016 v rámci rozhodčího řízení před Rozhodčím soudem při HK ČR a AK ČR pod č. Rsp 2378/12,
 - usnesení rozhodčího soudu při HK ČR a AK ČR ze dne 5. 9. 2017 pod č. Rsp 2256/12,
 - organizační schéma osoby zúčastněné na řízení 1)
 - podáními k Obvodnímu soudu pro Prahu 1 ze dne 26. 9. 2019 (označené jako „*Nové závažné skutečnosti svědčící o podjatosti znalců VUT, UPa a CDV, jakož i společnosti INSET*“), a ze dne 5. 12. 2019 (označené jako „*vyjádření žalobce k podání žalované ze dne 26. 9. 2019 a k jeho doplnění ze dne 14. 10. 2019*“).
 - Notářský zápis ze dne 26. 6. 2015 sepsaný JUDr. Barborou Pavlíčkovou, zástupkyní notáře Mgr. Radima Neubauera pod sp. zn. NZ 402/2015 o obsahu webu „*Pravda o D47*“, který provozovala žalobkyně.
66. Městský soud neprovedl dokazování těmi navrhovanými důkazy, které jsou součástí správního spisu vedeného k vyřizování žádosti o informace, z jehož obsahu soud při posuzování věci rovněž vycházel; to z důvodu, že správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). Z tohoto důvodu proto zvláště neprováděl důkaz podklady, jimiž jsou: žádost žalobkyně z 1. 7. 2016 o poskytnutí informace, sdělení Ředitelství silnic a dálnic ČR z 18. 7. 2016, č. j. 17496/2016-10300, rozhodnutí Ředitelství silnic a dálnic ČR z 2. 8. 2016, č. j. 18956/2016-10300, sdělení žalobkyně z 9. 8. 2016 k rozhodnutí z 2. 8. 2016, č. j. 18596/2016-10300, odpověď Ředitelství silnic a dálnic z 26. 8. 2016, odvolání proti rozhodnutí Ředitelství silnic a dálnic ČR o částečném odmítnutí žádosti ze dne 1. 7. 2016, stížnost na postup povinného orgánu při vyřizování této žádosti, rozhodnutí Generálního ředitele Ředitelství silnic a dálnic ČR z 31. 8. 2016, č. j. 20605/2016-10000, rozhodnutí generálního ředitele Ředitelství silnic a dálnic ze dne 12. 10. 2016, č. j. 20616/2016-10300, dohody o provedení práce ze dne 8. 11. 2012, 24. 6. 2013, 31. 3. 2015 a 31. 12. 2015, příkazy k výplatě z dohody o provedení práce za období duben 2015, září 2015, říjen 2015, listopad 2015; leden 2016, příkaz z 31. 3. 2016, z 3. 3. 2016, příkaz za období duben 2016, příkaz z 31. 5. 2016, nesouhlas prof. K. s poskytnutím údajů ze dne 3. 10. 2016, výkazy práce prof. K. u ŘSD za období květen 2015 a duben 2016.

XI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

67. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „*s. ř. s.*“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

Zjištěný skutkový stav věci

68. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobkyně podala žádost o informace dne 1. 7. 2016. Žádala o poskytnutí 6 okruhů informací, konkrétně **a)** veškerých smluv a dohod uzavřených mezi Ředitelstvím silnic a dálnic ČR a prof. K., které jsou aktuálně platné a účinné nebo byly platné a účinné v minulosti; **b)** úkonů nebo dekretů, kterými byl Ing. K. jmenován do jakékoliv funkce v rámci Ředitelství silnic a dálnic ČR; **c)** veškerých výkazů činností, které Ing. K. na základě těchto smluv a dohod vykonával pro Ředitelství silnic a dálnic ČR, včetně dokumentů, které byly výstupem činnosti Ing. K.; **d)** informace o výši jednotlivých ročních finančních plnění, které za uvedené činnosti Ing. K. obdržel, rozdělené do částek obdržených za jeden kalendářní rok; **e)** seznamu veškerých pracovních pozic a zařazení, které Ing. K. zastává nebo zastával v rámci organizace Ředitelství silnic a dálnic ČR; **f)** veškerých souvisejících dokumentů (např. dokumentů, kterými byly výše požadované smlouvy nebo dohody měněny, prodlouženy nebo ukončeny).
69. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 2. 8. 2016, č. j. 18956/2016-10300 osoba zúčastněná na řízení 1) žádost v části písm. d) odmítla. V odůvodnění k tomu s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 55/2012 uvedla, že pokud se příslušná osoba podílí na vlastní činnosti povinného subjektu jen nevýznamným způsobem a nejsou-li pochybnosti, o tom, zda jsou veřejné prostředky poskytnuté takové osobě vynakládány hospodárně, není povinna takové informace poskytnout. Fakticky se pak prof. K. podle osoby zúčastněné na řízení 1) na její činnosti nepodílel, neboť vykonává činnosti související se svým členstvím v Technické radě generálního ředitele ŘSD a dále se z odborného hlediska v rámci oboru své specializace vyjadřuje na žádost ŘSD k vybraným odborným otázkám.
70. Žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí podala dne 17. 8. 2016 odvolání, v němž nesouhlasila v tom, že se prof. K. na činnosti ŘSD podílí jen nevýznamným způsobem. Žalobkyně současně s odvoláním podala taktéž stížnost na nečinnost – postup povinného orgánu při vyřizování žádosti, neboť v poskytnutých informacích byla část znečitelněna (zачerněna), aniž by o této části bylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace.
71. Generální ředitel pak rozhodnutím ze dne 31. 8. 2016, č. j. 20605/2016-10000 postup povinného subjektu potvrdil v části, v níž nebyly poskytnuty informace o výši smluvní odměny prof. K., jakož i další údaje, které není povinen poskytnout nad rámec § 8b odst. 3 InfZ. V rozsahu, ve kterém osoba zúčastněná na řízení 1) neposkytla údaje o roku narození a místě trvalého pobytu prof. K., generální ředitel informace sám poskytl.
72. Prof. K. dopisem ze dne 3. 10. 2016 sdělil osobě zúčastněné na řízení 1), že s poskytnutím informací o výši ročních plnění, které obdržel za činnost vykonávanou pro osobu zúčastněnou na řízení 1), nesouhlasí, prof. K. má za to, že účelem poskytnutí informací žalobkyni je jejich zneužití v neprospěch prof. K.
73. O odvolání rozhodla osoba zúčastněná na řízení 1) napadeným rozhodnutím ze dne 12. 10. 2016.
74. Z dokazování při jednání vyplynulo, že prof. K. byl u osoby zúčastněné na řízení 1) za odvedenou práci odměňován na základě:
- dohody o provedení práce ze dne 8. 11. 2012 v období od 8. 11. 2012 do 31. 12. 2012 v rozsahu práce maximálně 30 hod/měsíčně,
 - dohody o pracovní činnosti ze dne 31. 12. 2012 v období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 v rozsahu práce maximálně 30 hod/měsíčně (šlo o práce: příprava na jednání o opravě

- D2, tabulka technologií, výskyt technologií, SFDI, jednání o opravě D2 včetně cesty, SHV zpracování připomínek),
- dohody o provedení práce ze dne 24. 6. 2013 v období od 1. 7. 2013 do 31. 12. 2013 v rozsahu práce maximálně 25 hod/měsíčně.
75. Prof. K. byl dále ve dnech 19. 2. 2015 a 30. 5. 2013 jmenován členem Technické rady generálního ředitele ŘSD České republiky a vykonával pak činnost na základě:
- dohody o provedení práce ze dne 31. 3. 2015 v období od 1. 4. 2015 do 31. 12. 2015 v rozsahu práce maximálně 19 hod/měsíčně (šlo o práce: studium podkladů pro jednání VR, příprava na VR, účast na VR GŘ, možnosti využití dat v Silniční databance, studium podkladů k SHV, studium zadání D47, druhotné materiály, studium podkladů k SHV, vyjádření k SHV, příprava na TR – strusky, příprava na TR – VSH, jednání TR, jednání a příprava podkladů pro SDB, příprava podkladů k jednání pracovní skupiny pro ověření životnosti CB krytů, účast na radě cementobetonové vozovky, komise pro CB vozovky, příprava podkladů pro CB komisi),
 - dohody o provedení práce ze dne 31. 12. 2015 v období od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016, v rozsahu práce maximálně 19 hod/měsíčně (šlo o práce: příprava podkladů pro jednání CB komise, Komise CB vozovky, poruchy CB, zasedání Technické rady, prohlídka D35, vyznačení vývrtů, soutěž o návrh opravy D47, příprava na jednání poroty, jednání poroty, připomínky k zasedání SHV, připomínky k expertu SFDI, jednání na SFDI, D1 úsek 5, zpracování závěrečného vyjádření SFDI, připomínky k SHV výběrovému řízení).
76. Samotná Technická rada generálního ředitele nefiguruje v organizačním schématu osoby zúčastněné na řízení 1). Podle svého statutu je však Technická rada „iniciativním odborným orgánem generálního ředitele, stálými členy Technické rady jsou významní odborníci působící v širším vědním oboru pozemní komunikace a doprava z akademické oblasti, výzkumu a vývoje, stálými členy Technické rady jsou dále vrcholoví představitelé ŘSD ČR, které pověřuje generální ředitel ŘSD ČR, členy Technické rady jmenuje generální ředitel ŘSD ČR. Téma k projednání na zasedání Technické rady předkládá generální ředitel cestou Úseku kontroly kvality staveb a dále členové Technické rady (TR). K projednávaným tématům přijímá technická rada stanoviska. V případě rozdílných názorů členů Technické rady platí stanovisko většinové, každý člen má právo vyjádřit svůj odlišný názor v zápisu z jednání. Ke každému z projednávaných bodů je určen zpravodaj (člen TR), který připravuje stanovisko projednání. Jednání se koná podle potřeby (na návrh generálního ředitele nebo předsedy TR).“
77. Prof. K. krom činnosti u osoby zúčastněné na řízení 1) rovněž působí na Vysokém učení technickém v Brně na stavební fakultě, kde vypracoval v pozici „odpovědného řešitele“ pro osobu zúčastněnou na řízení 1) znalecký posudek
- Vysokého učení technického v Brně, fakulty stavební dne 29. 7. 2013, číslo 28/2013 k posouzení vlastností násypových materiálů na stavbě „*Dálnice D47, stavba 4708.2 km Ostrava, Rudná – Hrušov, 2. stavba, km 146,600 – 153,054*“,

- Vysokého učení technického v Brně, fakulty stavební dne 5. 2. 2016, číslo 11/2016 k „posouzení vad trasy dálnice D47, stavby 47091/2 Hrušov – Bohumín, 2. Stavba, km 159,600 – 163,800“ – jako podklad, důkaz pro rozhodčí soud,
- 78. Prof. K. rovněž vypracoval u Univerzity Pardubice, dopravní fakulty ve spolupráci s doc. Vladimírem Doleželem znalecký posudek dne 31. 8. 2014, číslo 3Z/2014 k „posouzení vlastností násypových materiálů tělesa dálnice D47, stavby 4708.2“
- 79. Z podkladů pocházejících ze soudních sporů mezi osobou zúčastněnou na řízení 1) a žalobkyní vyplývá, že žalobkyně v nich namítá podjatost prof. K. (resp. znaleckého ústavu Vysoké učení technické v Brně), ta nebyla opakovaně shledána. Obvodní soud pro Prahu 1 v usnesení ze dne 11. 1. 2016, č. j. 11 C 59/2012 – 344 a obdobně na jednání dne 31. 3. 2016 v téže věci shledal, že prof. K. je odborníkem v oboru, kontakty s osobou zúčastněnou na řízení 1) jsou ryze kolegiálního charakteru. Podjatost znaleckých ústavů Vysokého učení technického v Brně, fakulty stavební a ani Znaleckého ústavu Dopravní fakulty Jana Pernera, Univerzity Pardubice, v nichž jako zpracovatel řešení vystupoval prof. K., neshledal ani Rozhodčí soud při Hospodářské a Agrární komoře v Praze dne 5. 9. 2017, sp. zn. RSP 2256/12.
- 80. V řízení před stejným rozhodčím orgánem pod sp. zn. Rsp 2378/12 dne 19. 12. 2016 prof. K. potvrdil, že je zaměstnancem Vysokého učení technického v Brně, s tím, že v rámci kolegiální spolupráce prof. K. působil v rámci dohody o provedení práce i na posudcích Univerzity dopravy Pardubice. Prof. K. uvedl, že postupně vypracoval několik posudků na stavbu D47. Potvrdil, že je společníkem společnosti Consultest zabývající se kontrolou, výzkumem, laboratorními a polními zkouškami dopravních staveb. V rámci své činnosti poskytuje i konzultační služby pro všechny účastníky stavby a údržby pozemních komunikací. Společnost od roku 1998 poskytuje též služby osobě zúčastněné na řízení 1). Prof. K. potvrdil, že vykonává od roku 2012 pro osobu zúčastněnou na řízení 1) práci, byl poradcem zaměstnankyně ŘSD Ing. P., byl náhradníkem člena poroty osoby zúčastněné na řízení 1) rozhodující o soutěži na opravu D47 (to vyplývá i ze soutěžních podmínek projektového soutěže o návrh „Oprava dálnice D47, stavby 4708.2, 47091/1, 47091/2“).
- 81. Z dokazování na jednání soudu (výpisem z obchodního rejstříku a výkazem zisku a ztrát společnosti Consultest za roky 2014 – 2016) pak vyplynulo, že prof. K. drží ve společnosti Consultest obchodní podíl ve výši 13 %, a že tato společnost vykonává podnikatelskou činnost se ziskem.
- 82. Z notářského zápisu o obsahu webu „pravda o D47“, který v rozhodné době provozovala žalobkyně, vyplynulo zaměření webu na průběh stavby, kvalitu, její technické parametry. Z žádné části webu nevyplývá, že by na této platformě žalobkyně nějak komentovala či zamýšlela komentovat odměňování osob ve veřejné správě, tím spíše, že by snad veřejně hodnotila ekonomickou závislost prof. K. na ŘSD a z toho dovozovala nějaké závěry. Mezi stranami je nesporné, že ke dni jednání soudu web nebyl aktivní, v době vyřizování žádosti nicméně v provozu byl.

Právní východiska věci

- 83. Není pochyb o tom, že osoba zúčastněná na řízení 1) je příspěvkovou organizací Ministerstva dopravy, hospodařící s veřejnými prostředky, a že je povinným subjektem ve smyslu InfZ (k tomu srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Ca 186/2005 – 40, č. 1366/2007 Sb. NSS). V posuzované věci je spornou otázkou, zda osoba

zúčastněná na řízení 1) oprávněně odmítla poskytnutí informací o výši finančních plnění, které prof. K. obdržel od osoby zúčastněné na řízení 1) z veřejných prostředků - to ve vztahu k informaci žádané pod písmenem d), o výši jednotlivých ročních finančních plnění, které za uvedené činnosti (tj. na základě smluv a dohod uzavřených mezi Ředitelstvím silnic a dálnic ČR a prof. K.) prof. K. obdržel, rozdělené do částek obdržených za jeden kalendářní rok.

84. Podle čl. 10 Listiny platí, že:

- „(1) Každý má právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno.*
- (2) Každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života.*
- (3) Každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.“*

85. Podle čl. 17 odst. 1, 4 a 5 Listiny platí, že:

- „(1) Svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny. [...]*
- (4) Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.*
- (5) Státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.“*

86. Z dokazování vyplynulo, že prof. K. vykonával u osoby zúčastněné na řízení 1) pravidelnou, opakovanou pracovní činnost na základě dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr (srov. §§ 75 a 76 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce) a za tuto činnost osoba zúčastněná na řízení 1) prof. K. odměňovala. Pro posuzovanou věc je tak relevantní ustanovení § 8b InfZ. Podle odst. 1 uvedeného ustanovení platí, že: „[p]ovinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.“ Podle odst. 3 citovaného ustanovení pak platí, že: „[z]ákladní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.“

Relevantní judikatura k poskytování informací podle § 8b InfZ

87. Osoba zúčastněná na řízení 1) zjevně v době vydání napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí postupovala podle závěrů rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012. Z něho zejména vyplývá, že: „[i]nformace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b [InfZ] zásadně poskytují. Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevyvstávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.“ (body 112 a 113 citovaného rozsudku). K možnosti provádění testu proporcionality NSS v rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012 výslovně uvedl, že: „[ú]vahu o konkurujících si zájmech a střetu základních práv zde vyřešil již samotný zákonodárce tím, že paušálně upřednostnil právo na informace o příjemcích veřejných

prostředků, ovšem s tím, že zájem na ochraně soukromí těch, o nichž je informace poskytována, zohlednil vyloučením některých okruhů informací z režimu poskytování a stanovením omezeného věcného rozsahu poskytnutých informací v případech, kdy informace poskytnuty být mají.“ (bod 52 citovaného rozsudku).

88. Rozsudek sp. zn. 8 As 55/2012 byl posléze revidován Nálezem Ústavního soudu. Ústavní soud v Nálezu konstatoval, že v každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné správní orgány zvážit význam a intenzitu dotčených práv (zejm. body 134 an. Nálezu). Ústavní soud v Nálezu dále konstatoval, že „[p]ovinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance, vyžádané na základě ustanovení § 8b [InfZ], pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky: a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu; b) informace samotná se týká veřejného zájmu; c) žadatel o informaci plní úkoly či posílá dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídače psa“; d) informace existuje a je dostupná.“ (bod 125 Nálezu). Nejsou-li všechny tyto podmínky kumulativně splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti povinných subjektů poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny.
89. Na uvedené judikáty poté navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 As 88/2019 – 29. Předeslal, že dlouhý a komplikovaný vývoj judikatury správních soudů k otázce poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků dle § 8b informačního zákona byl, až do okamžiku vydání Nálezu Ústavního soudu, uzavřen a sjednocen závěrem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62. Na tyto závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ovšem kriticky reagoval Ústavní soud v tzv. platovém nálezu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 5. 2020 východiska existující judikatury shrnul tak, že *orgány aplikující relevantní právní úpravu - tj. v posuzovaném případě osoby poskytující informaci, správní orgány a soudy v systému správního soudnictví - musí v každém jednotlivém případě porovnat dotčená základní práva, a posoudit, zda mezi nimi byla dodržena spravedlivá rovnováha.*
90. Nejvyšší správní soud tedy v této věci na závěry své předchozí judikatury a judikatury Ústavního soudu navázal a setrval na nich. Zdůraznil sice, že se doposud při svých rozhodnutích nesetkal s požadovaným testem proporcionality, zpravidla rozhodnutí proto rušil a vracel věci k provedení předmětného testu (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 11. 2017, č. j. 2 As 173/2017 – 27, ze dne 20. 2. 2018, č. j. 9 As 399/2017 – 38, ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 As 296/2017 – 31, ze dne 17. 5. 2018, č. j. 2 As 313/2017 – 56, ze dne 4. 9. 2018, č. j. 7 As 366/2017 – 54, ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 As 345/2017 – 73, ze dne 15. 11. 2018, č. j. 3 As 211/2017 – 20, a ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 As 71/2018 – 35). Nejvyšší správní soud nicméně současně poukázal na to, že Ústavní soud v Nálezu (ani své pozdější judikatuře) výše zmíněná kritéria sám blíže nerozvádí a taktéž nikterak necharakterizuje pojmy v nich obsažené. Právě ve vyjasnění obsahu těchto kritérií poté Nejvyšší správní soud shledal prostor pro své poslání sjednotitele rozhodovací činnosti správních soudů. Nejvyšší správní soud se proto v dalších částech rozsudku zabýval výkladem jednotlivých kritérií testu proporcionality a shledal, že ta ve věci tehdejší žalobkyně byla naplněna – informace o platu veřejných činitelů tedy poskytnuta být měla. V závěru rozsudku ze dne 27. 5. 2020 Nejvyšší správní soud uvedl, že mohou (v závislosti na jednotlivých skutkových stavech) nastat obě situace, tedy že někdy dostane přednost ochrana soukromí dotčených osob,

jindy však převáží právo na svobodný přístup k informacím o činnosti, resp. financování, veřejné správy. Na uvedená východiska poté navázal Nejvyšší správní soud v dalších rozsudcích a to ze dne 3. 2. 2021, č. j. 10 As 411/2020 – 34 a ze dne 5. 3. 2021, č. j. 5 As 440/2019 – 63.

Aplikovatelnost závěrů judikatury na projednávanou věc

91. V projednávané věci bylo napadené rozhodnutí vydáno 12. 10. 2016, tj. v době, kdy osoba zúčastněná na řízení 1), jak je zjevné z odůvodnění, žádost žalobkyně posuzovala pouze optikou závěrů rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 55/2012. Osoba zúčastněná na řízení 1) tak nemohla provést čtyřstupňový test proporcionality, neboť k tomu se Ústavní soud vyslovil až ve svém platovém Nálezu ze dne 17. 11. 2017. Nabízí se tedy otázka, zda lze na rozhodování ve věci vztáhnout závěry Nálezu.
92. Předně - Nejvyšší správní soud ve většině z výše uvedených rozsudků, jež byly vydány po Nálezu, již opakovaně zdůraznil, že při svém posouzení byl povinen přihlídnout k Nálezu, který byl sice vydán po napadeném rozhodnutí i napadeném rozsudku, zjevně však dopadal na řešenou problematiku. Opakovaně vyložil, že „pro rozhodnutí Ústavního soudu, kterými dochází ke změně judikatury, platí, že působí v zásadě prospektivně, zároveň však platí, že je nelze opomenout tehdy, jedná-li se o řízení dosud neskončená, včetně těch, která dobíhají u správních soudů. Má-li právní názor v nálezu uvedený precedenční dopady, je obecně závazný při řešení typově shodných případů, což odpovídá principu rovnosti v právech a principu předvídatelnosti rozhodování orgánů veřejné moci. Judikatorní závěry se uplatní v zásadě retroaktivně, pokud je zde nástroj, jak nový názor do konkrétního řízení vtáhnout. Zpětné účinky judikatury se uplatní ve vztahu k aktuálně projednávanému správnímu nebo soudnímu přezkumu, ovšem nikoli ve vztahu k již ukončeným řízením (k tomu srovnej např. nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05). Skutečnost, že dle bodu [140] Nález nezakládá žádný titul pro uplatňování jakýchkoliv nároků osob, jejichž osobní údaje byly povinnou osobou poskytnuty v souladu s judikatorní praxí, se týká případných finančních odškodnění či náhrady škody apod. Na povinnosti soudu zohlednit závěry Ústavního soudu v dosud běžících řízeních však bod [140] uvedeného nálezu nic nemění.“
93. I Nejvyšší správní soud ze dne 5. 3. 2021, č. j. 5 As 440/2019 – 63, k obdobné situaci uvedl, že pokud byl Nález vyhlášen až po rozhodnutí o odvolání, nelze vytýkat žadateli, že v řízení před správními orgány blíže netvrdil ani dostatečně nedoložil svůj záměr přispět požadovanou informací do diskuse o věci veřejného zájmu. Naopak stačilo, když tuto skutečnost tvrdil a prokazoval až v žalobě, ve které měl poprvé reálnou možnost na nálezy reagovat (srov. odst. 30 cit. rozsudku).
94. V rozsudcích ze dne 3. 2. 2021, č. j. 10 As 411/2020 – 34 a ze dne 5. 3. 2021, č. j. 5 As 440/2019 – 63, které vydal po prvním rozsudku v projednávané věci, poté Nejvyšší správní soud bez dalších výhrad setrval na východiscích výše zmíněné judikatury, tj. zejména na Nálezu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 2. 2021, č. j. 10 As 411/2020 – 34 se již dokonce odmítl zabývat argumenty proti aplikaci Nálezu a vyslovil, že „výzvy stěžovatele (ale i městského soudu v cit. věci 5 A 40/2015) k nerespektování judikatury Ústavního soudu by vedly k chaosu a anarchii, což by narušilo základní principy právního státu (srov. obecně k otázce závaznosti rozhodnutí Ústavního soudu, včetně rozsáhlé citace judikatury, rozsudek NSS ze dne 21. 5. 2020, č. j. 5 As 138/2020-80, body 43-50).“

95. V situaci, kdy se k závěrům Nálezu opakovaně přihlásil Nejvyšší správní soud, neshledal pak ani městský soud z podstaty vůbec žádný důvod, aby v projednávané věci neaplikoval závěry Nálezu, a z něj zejména tedy povinnost provést čtyřstupňový test proporcionality.
96. Městský soud je přesto nicméně toho názoru, že je i tak třeba vypořádat postupně doplňovanou argumentaci žalobkyně proti použitelnosti Nálezu.
97. Městský soud uvádí, že ESLP v rozsudku Magyar posuzoval situaci, kdy Maďarský helsinský výbor žádal informace o ustanovování advokátů – žádal o poskytnutí jejich jmen a počtu ustanovení v každém policejním obvodu v Maďarsku. Helsinský výbor se otevřeně hlásil k tomu, že tyto informace požaduje ve veřejném zájmu podle maďarského informačního zákona. Tyto informace mu s odkazem na § 19 odst. 4 maďarského informačního zákona nebyly poskytnuty, neboť jména obhájců dle názoru maďarských orgánů a soudů nebyla informacemi ve veřejném zájmu. Maďarský helsinský výbor se domáhal ochrany u ESLP. Ten /po rozsáhlé analýze Úmluvy, dalších dokumentů o lidských právech (např. Mezinárodního paktu občanských a politických právech)/ konstatoval, že byť právo na informace není zaručeno speciálním ustanovením EÚLP, vyplývá z článku 10 Úmluvy, které obsahuje právo na přijímání informací; to ovšem jen jako součást svobody projevu – zahrnuje právo přijímat a rozšiřovat informace, nikoliv však výslovně právo informace vyhledávat. Dospěl však k závěru, že pokud je poskytnutí informace nutný předpoklad pro výkon práva jednotlivce na svobodu projevu a odmítnutí ji poskytnout znamená zásah do tohoto práva, zahrnuje toto právo dle článku 10 i svobodu informace vyhledávat.
98. ESLP dále hodnotil, že poskytování osobních údajů naráží na ochranu soukromého, rodinného života (bod 83 rozsudku Magyar), jež taktéž chrání článek 8 Úmluvy. Poté vyhodnotil, že informace ve veřejném zájmu, jež kolidují s těmito právy, se dle jeho recentní judikatury (srov. bod 157 rozsudku Magyar) poskytují na základě čtyřstupňového testu - účelem vyžádání informace je přispět k diskuzi o věcech veřejného zájmu, informace samotná se týká veřejného zájmu, žadatel o informaci plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“, informace existuje a je dostupná.
99. V řízení bylo poté prokázáno, že maďarský helsinský výbor potřeboval tyto informace, aby s nimi mohl uplatnit svobodu projevu, následný test proto vyzněl ve prospěch maďarského helsinského výboru. Jelikož byla žádost o informace původně odmítnuta na základě zákonného ustanovení, posuzoval dále ESLP, zda tento zákonný postup byl přiměřený nezbytný. A v tom dospěl k závěru, že toto opatření nezbytné nebylo, neboť žádané a poskytované údaje o advokátech je nijak v jejich soukromých zájmech neomezovaly.
100. Nález hodnotil situaci, kdy o informacích o platech zaměstnanců Statutárního města Zlín podle § 8b InfZ žádal spolek „*Právo ve veřejném zájmu*“, který svou žádost, resp. její účel nijak zvláště neodůvodnil.
101. Ústavní soud v několika částech Nálezu (část vyjádření prof. Gerlocha, rekapitulace stěžejních částí nedotčeného názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 As 55/2012, se kterými se ÚS ztotožnil) poukázal v obecné ústavní rovině na to, že právo na informace o platových poměrech zaměstnanců ve veřejném sektoru se může opírat toliko o článek 17 odst. 5 Listiny, tj. InfZ je provedením informační povinnosti podle článku 17 odst. 5 Listiny, nikoliv k realizaci obecného článku 17 odst. 2 Listiny. Nejedná se o střet práva na informace s právem na ochranu soukromí, nýbrž o střet

veřejného zájmu na kontrole nakládání s veřejnými prostředky s právem na ochranu soukromí. Účelem § 8b InfZ je pak kontrola veřejné moci prostřednictvím možnosti získat informace o nejružnějších okolnostech jejího fungování v oblasti hospodaření s veřejnými prostředky. Dále Ústavní soud v Nálezu vyložil, že při jakémkoliv zveřejňování osobních dat je vždy třeba zvažovat i právo na ochranu soukromí dotčených osob, čemuž znění § 8b InfZ nijak nebrání. Uvedl, že informace o platových poměrech zaměstnanců narušuje právo na ochranu jejich soukromí a právo na informační sebeurčení. Jde tedy o střet práva na ochranu před zasahováním do soukromého života dle článku 10 Listiny a čl. 8 Úmluvy a práva žadatele na svobodu projevu (a v jeho rámci práva na informace ve veřejném zájmu) chráněného článkem 17 Listiny a článkem 10 Úmluvy. Ústavní soud poté uzavřel, že pokud právo na informace ve veřejném zájmu zasahuje do práva na ochranu soukromého života, je nutno v každém jednotlivém případě všechna tato práva poměřit a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu. Přiměřenost je nutno dle přesvědčení Ústavního soudu vykládat právě ve světle uvedeného čtyřstupňového testu dle rozsudku Magyar, k němuž se Ústavní soud přihlásil.

102. Ústavní soud tedy v právu žadatele žádat podle § 8b InfZ identifikoval právo žadatele na informace ve veřejném zájmu (ztotožnil se tím s výkladem Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 As 55/2012, který vyložil, že účelem a smyslem § 8b je poskytnout kontrolu nad vynakládáním veřejných prostředků). Shledal, že článek 17 LZPS přiznává právo na informace spočívající i ve vyhledávání informací ve vztahu k orgánům veřejné moci, které je drží, a že ESLP v rozsudku Magyar totéž právo za určitých podmínek přiznává i dle článku 10 Úmluvy.
103. Společné pro oba tyto případy (tj. pro případ Magyar i Nález) bylo tedy to, že osoba deklarující, že zastupuje veřejný zájem, žádala o poskytnutí osobních údajů v držení orgánů veřejné moci. Právě pro tyto případy byl na úrovni ESLP sestaven test, podle něhož je nezbytné poměřit zájem žadatele na poskytnutí (a příp. jejich zveřejnění) informací nad zájmem subjektu osobních údajů. Jinými slovy, pokud osoba deklaruje, že žádá ve veřejném zájmu o informace o osobních údajích, je nezbytné podrobit tuto žádost zmíněnému testu, aby tak byl na základě skutkových okolností zjištěn a osvědčen jí zastupovaný veřejný zájem, jenž má převýšit právo na ochranu soukromí dotčených osob. Jedná se tedy o speciální kritéria proporcionality stanovená pro tuto situaci.
104. Právě v tom byla posuzovaná situace v rozsudku Magyar a Nálezu naprosto totožná, resp. založená na obdobných principech. Nelze tedy přisvědčit žalobkyni, že by rozsudek Magyar nebyl aplikovatelný na podmínky českého právního řádu natolik, aby tak z něj Nález nemohl vycházet.
105. Lze tedy i přes námitky žalobkyně uzavřít, že pokud tedy má být dle Nálezu při poskytování informací o odměňování veřejně činné osoby podle § 8b InfZ uplatňován zmíněný čtyřstupňový test, nejde o normotvorbu – dotvoření regulace poskytování informací, ale o formování kritérií pro posouzení, které z dotčených práv má být v konkrétní věci upřednostněno – pro tyto případy tedy Nález formuloval uvedená kritéria jako významná „vodítka“ pro aplikaci práva (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2021, č. j. 5 As 440/2019 – 63). V obecné rovině se pak nelze domáhat ochrany vůči samotné skutečnosti, že při vyřizování žádosti o informace došlo k omezení některého základního práva, neboť jde v těchto případech o nevyhnutelný důsledek kolize základních práv; lze pouze namítat, že v konkrétním případě byl střet vyřešen chybně v neprospěch některého z dotčených základních práv.

106. Žalobkyně přitom zcela nepochybně žádá o informace o odměňování prof. K. podle § 8b InfZ. Profiluje se jako osoba nemající na poskytnutí informací pouze soukromý zájem, ale naopak deklaruje i zájem veřejný, tvrdí tedy, že požaduje informace ve veřejném zájmu. Je tedy zjevné, že žádost žalobkyně je nezbytné podřadit právě pod ty situace, které posuzoval rozsudek Magyar i Nález a v rámci střetu zmíněných práv posuzovat jejich proporcionalitu tzv. čtyřstupňovým testem.
107. Žalobkyně poukázala na to, že městský soud v jiné věci v rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 A 26/2016 – 48, dospěl k závěru, že v dané věci nebylo třeba zohlednit závěry Nálezu Ústavního soudu. Městský soud k tomuto závěru dospěl proto, že Nález Ústavního soudu a rozsudek sp. zn. 8 As 55/2012 se týkaly příjmu ze zaměstnání (mzda, plat), což představuje často jediný pravidelný zdroj peněžních prostředků jednotlivce s tím, že zpravidla tak bude možné z jeho výše dovodit určité poznatky o ekonomické či společenské identitě jednotlivce či odhadnout podstatné aspekty jeho ekonomické situace. Z tohoto důvodu tedy lze neodůvodněné zveřejnění platu zaměstnance považovat za zásah do jeho soukromí. Oproti tomu v tehdejší věci, kterou projednával městský soud pod sp. zn. 9 A 26/2016, se žalobce domáhal poskytnutí informace o výši finanční částky vyplacené za vyhotovení odborného vyjádření, tedy informace o výši z pohledu znalce jednorázového a výjimečného příjmu souvisejícího s konkrétním a neopakovatelným trestním řízením; podle městského soudu jednorázový údaj o výši odměny za poskytnutí odborného vyjádření pak nelze považovat za údaj, jehož zveřejnění by bylo způsobilé zasáhnout do soukromí příjemce této odměny. Z rozsudku vyplývá, že rozhodující z pohledu městského soudu bylo to, že šlo o jednorázovou (nepravidelnou, výjimečnou) odměnu (ať už by byla v jakékoliv výši, zde městský soud uvedl, že konkrétní částka je stanovena na základě objektivních a veřejně přístupných pravidel – dle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 23/2002 Sb., kterou se stanoví výše odměny za odborné vyjádření podané na žádost orgánů činných v trestním řízení), která právě pro svou jednorázovost nemůže nic vypovědět a zasáhnout do soukromí dotčené osoby. V této situaci, tj. při žádosti o informace o jednorázové odměně za odborné vyjádření, kde pravidla pro odměňování jsou stanovena veřejně přístupným právním předpisem, proto neshledal městský soud za důvodné aplikovat závěry Nálezu.
108. V projednávané věci však o takovou (posledně zmíněnou) situaci nešlo. Z dokazování vyplynulo, že prof. K. vykonával pro osobu zúčastněnou na řízení 1) pracovní činnost po dobu několika let; odměna za tuto dobu pak může mít komplexní výpovědní hodnotu o ekonomickém prospěchu prof. K. za tuto činnost. Informace o odměnách prof. K. tedy nepochybně zasahuje do jeho soukromí; právě na takovou situaci podle názoru městského soudu pak dopadá Nález Ústavního soudu a jedná se o odlišnou situaci od té, kterou posuzoval městský soud ve věci sp. zn. 9 A 26/2016.
109. Městský soud tedy uzavírá, že stejně jako ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu i on bez výjimky ctí východiska, závěry a závaznost Nálezu. S výše citovanými námitkami, které žalobkyně v projednávané věci přednesla a na jejichž základě dovozuje, že by bylo na místě se od citované judikatury se odklonit popř. čtyřstupňový test proporcionality neaplikovat, se neztotožnil (obdobně srov. bod 34 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 2 As 141/2020 – 20, bod 29 rozsudku téhož soudu ze dne 5. 3. 2021, č. j. 5 As 440/2019 – 63 nebo 11-13 rozsudku ze dne 3. 2. 2021, č. j. 10 As 411/2020 - 34).

Přezkoumání žádosti o informace dle kritérií proporcionality

110. Jako další posoudil městský soud otázku, jak postupovat v situaci, kdy osoba zúčastněná na řízení 1) čtyřstupňový test ani neprovedla a jedinými důvody pro neposkytnutí informace bylo to, že prof. K. není významnou osobností z hlediska činnosti osoby zúčastněné na řízení 1) a nejsou zde ani pochybnosti o nehospodárnosti vynaložených prostředků na jeho odměnu.
111. Podle ustanovení § 16 odst. 5 InfZ platí, že „při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.“
112. Pokud by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, popř. by zde byla vada spočívající v nedostatku skutkových zjištění, mohl by městský soud napadené rozhodnutí zrušit podle § 76 odst. 1 písm. a) či b) s. ř. s. Pro první případ takový postup uložil krajskému soudu Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 17. 4. 2020, č. j. 5 As 170/2019 – 30. Nedostatek skutkových zjištění jakožto chybějící podmínku provedení testu proporcionality aproboval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 11. 2019, č. j. 9 As 58/2018 – 32, když shledal, že „krajský soud tak v napadeném rozsudku nepochybil, reflektoval-li závěry nálezu Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 1378/16, na jejichž základě správně dovodil, že v posuzované věci je nezbytné provést další zjištění s ohledem na nové požadavky stanovené nálezem Ústavního soudu tak, aby bylo možné vyhodnotit, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Pouze po dodatečném zjištění a doplnění těchto skutečností by krajský soud mohl věc meritorně posoudit a případně nařídít poskytnutí informací ve smyslu § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, dospěl-li by k závěru, že jsou tyto podmínky splněny. Krajský soud však v tomto ohledu nemůže nahrazovat nalézací činnost správních orgánů.“
113. Ani jedna z těchto situací v projednávané věci nenastala. Jak již bylo uvedeno v rekapitulační části, na Nález a jeho význam pro projednávanou věc promptně reagovala žalobkyně a osoba zúčastněná na řízení 1) v řadě vyjádření, v nichž obě strany městskému soudu k věci snesly řadu výše uvedených argumentů. Současně pak shodně navrhli řadu důkazů k objasnění postavení jak osoby zúčastněné na řízení 2), tak i jejího vlivu na činnost ŘSD - osoby zúčastněné na řízení 1). Z argumentace žalobkyně, žalovaného i osob zúčastněných na řízení, z doložených podkladů (tj. z provedeného dokazování), ze správního spisu, pak vyplývá i charakteristika žalobkyně, a jak bude uvedeno níže, i účel, za kterým žalobkyně informace požaduje. Městský soud tedy shledal, že k posouzení podmínek podle § 16 odst. 5 InfZ (tj. zda k odmítnutí žádosti byly dány zákonné důvody či zda jsou eventuálně dány důvody k nařízení poskytnutí informace) jsou v řízení před soudem předloženy dostatečné podklady s tím, že žádná zásadní skutková zjištění není třeba v řízení před žalovaným či povinnou osobou doplňovat. Neshledal tedy důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a ani b) s. ř. s.
114. Městský soud proto přistoupil k posouzení důvodnosti podané žaloby. Jak je uvedeno v bodu 125 Nálezu a jak potvrzuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 As 88/2019 – 29 (a další výše citované judikáty Nejvyššího správního soudu), při poskytování informací o platech je třeba přihlížet k zásahu do práva na soukromí dotčených zaměstnanců, přičemž povinný subjekt žádost odmítne, nejsou-li splněny následující čtyři podmínky: a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, b) informace samotná se týká veřejného zájmu, c) žadatel o informaci

plní úkoly či posláním dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“, d) informace existuje a je dostupná (někdy též označováno jako modifikovaný test proporcionality).

115. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 As 88/2019 – 29 uvedl, že kritéria ad) a b) jsou spolu vzájemně související podmínky týkající se otázky veřejného zájmu. To znamená, že splnění podmínky druhé bude většinou znamenat i naplnění té první; pouze pokud se požadovaná informace týká veřejného zájmu, pak může být žadatelem vyžadována za účelem přispět s ní právě k diskusi o věcech veřejného zájmu. Zároveň však také obráceně platí, že pokud se požadovaná informace týká veřejného zájmu a žadatel plausibilně tvrdí, že s ní hodlá nějakým způsobem přispět k veřejné diskusi, bude většinou (tj. ne nezbytně vždy) splněna také podmínka účelu vyžádání informace. Dále Nejvyšší správní soud zdůraznil, že posouzení povahy samotné informace a toho, k čemu má být využita, zpravidla bude třeba provádět společně a uvážit, zda žadatel s touto informací hodlá přispět k veřejné diskusi a nedomáhá se jí například pouze ze soukromých důvodů, aby tak poškodil či diskreditoval dotčenou osobu nebo si s ní skrze zneužití tohoto práva vyřizoval vlastní spory osobního charakteru (podmínka první). Není již však na místě zkoumat, natož chtít po žadateli, aby sám prokázal, zda poskytnutá informace skutečně následně vzbudí žadatelem avizovanou veřejnou diskusi; relevantní pouze je, zda ji žadatel v podobě k tomu podle běžných zkušeností způsobitelné hodlá veřejnosti k diskusi předložit a tím i potenciálně umožnit.
116. Jako částečné doplnění (snad i setrvání) závěrů vytýčených rozsudkem sp. zn. 8 As 55/2012, pak působí další konstatování Nejvyššího správního soudu, podle něhož „s ohledem na potřebu důsledného uplatňování principu proporcionality v každém jednotlivém případě... je nezbytné diferencovat míru osvědčení takového veřejného zájmu žadatelem o informace v případě různých, sdělením požadované informace dotčených, osob. Pro zjevnost existence veřejného zájmu na poskytnutí informace o vyplacených veřejných prostředcích je totiž klíčové, jaké postavení ve struktuře veřejné správy (a s tím související řídicí a organizační kompetence, odpovědnost a patřičné finanční ohodnocení) dotčená osoba má. V případě žádosti o poskytnutí informace o platových poměrech zcela „běžné“ úřední osoby bez jakýchkoli řídicích pravomocí (referenta obecního či krajského úřadu, ale i ústředního orgánu státní správy nebo jiných veřejných institucí) je nezbytné, aby žadatel v žádosti uvedl rozumné důvody, pro něž by měl právě v dané konkrétní situaci existovat veřejný zájem na vyhovění jeho žádosti. Po žadateli o informace však jako podmínku jejich sdělení nelze požadovat osvědčení veřejného zájmu způsobem, který je nepřiměřený (až diskvalifikační) vzhledem k možnostem běžného jednotlivce v prostředí moderního státu a společnosti získat si „předem“ dostatečně silný vhléd do otázky, o níž se v souvislosti se svou žádostí zajímá; to by naopak bylo neproporcionální oslabení jeho práva na informace. Požadavek na „sílu důvodů“ existence veřejného zájmu na poskytnutí informace postupně klesá se zvyšujícím se postavením dotčených osob v rámci veřejné sféry, neboť čím větší kompetence (ať už v organizaci a metodickém vedení podřízených, v hospodaření s veřejnými finančními prostředky či v čemkoli jiném) tato osoba má, tím přirozenější a zjevnější je bez konkrétního zdůvodnění veřejný zájem na její kontrole.“
117. V této souvislosti proto městský soud v první řadě posoudil, jaký byl charakter činnosti prof. K. v organizačním systému osoby zúčastněné na řízení 1). Z dokazování vyplynulo a je nepochybné, že prof. K. nebyl „řadovým“ zaměstnancem osoby zúčastněné na řízení 1). Jeho práce sice spočívala v omezeném výkonu práce v rádech několika desítek hodin měsíčně, ovšem po dobu několika let. Samotný rozsah sjednané práce pak ještě k závěru o

významu přínosu práce pro činnost osoby zúčastněné na řízení 1) ještě nevede, neboť i řada „kmenových zaměstnanců“ může vykonávat práci na kratší tzv. částečný úvazek a jejich pracovní činnost přitom může mít významný přínos pro chod organizace.

118. Podstatné tedy je, jaký byl charakter vykonávaných činností. Z dokazování vyplynulo, že od roku 2012 působil prof. K. minimálně jako člen Technické rady a vykonával práce prováděné na základě dohody o provedení práce či pracovní činnosti, které byly sjednané vždy na dobu půl až jednoho kalendářního roku. Prof. K. tedy vykonával činnost pravidelně a opakovaně a za svou pracovní činnost byl za jednotlivá období odměňován. Pokud jde o obsah vykonané práce, z jednotlivých příkazů k vyplacení prostředků, na základě dohod popř. z výkazů práce vyplývá, že se nejednalo o čestnou – např. neplacenou – práci, ale o práci za úplatu, jejímž obsahem bylo vykonání řady odborných úkonů.
119. Pokud jde o samotný charakter Technické rady, ta se sice přímo nenachází v organizační struktuře osoby zúčastněné na řízení 1), avšak z jejího statutu vyplývá, že se jedná o poradní orgán generálního ředitele, tedy statutárního orgánu a manažera cele organizační struktury osoby zúčastněné na řízení 1). Tento orgán je složen z mnoha předních odborníků i stálých členů z řady organizace ŘSD, přičemž členy Technické rady jmenuje sám generální ředitel. Statut rovněž předpokládá, že témata předkládá radě právě generální ředitel. Městský soud se pak neztotožnil ani s osobou zúčastněnou na řízení 1), popř. s prof. K., že by vzhledem k tomu, že je rada kolektivní orgán, i byť jeden její člen nemohl ovlivnit činnost ŘSD. Statut totiž předpokládá např. přijetí většinového stanoviska k předkládané otázce, popř. zachycení odlišného názoru v zápisu o jednání rady. I názor jednoho člena může tedy ovlivnit výsledný výstup z jednání technické rady. Technická rada i jako poradní orgán je tak podle názoru městského soudu s to ovlivnit názorový postoj generálního ředitele k předložené otázce a jeho následné manažerské rozhodnutí. Ostatně pozbývalo by smysl, aby generální ředitel skládal tento poradní orgán proto, aniž by alespoň rámcově nehodlal brát do úvahy názory této rady.
120. Městský soud se z výše uvedených důvodů neztotožnil s osobou zúčastněnou na řízení 1), že by se prof. K. /osoba zúčastněná na řízení 2)/ podílel na činnosti jen zcela minoritním a takřka nevýznamným způsobem. Jeho činnost na základě dohod, tak i působení v technické radě generálního ředitele bylo podle názoru městského soudu způsobitelné významně přispět k činnosti osoby zúčastněné na řízení 1). Pokud je tedy prof. K. osobou znalou oboru, která svou činností byla s to významně přispět k rozhodování o budování, vývoji, údržbě, či o opravách významných dopravních staveb v České republice, jistě i existuje veřejný zájem na tom, aby byly poskytnuty informace o výši odměny prof. K. za tuto činnost.
121. Pokud jde o účel poskytnutí informací, ten žalobkyně v žádosti o informace předem nespecifikovala. Osoba zúčastněná na řízení 1) ve svých vyjádřeních namítla, že žalobkyně – i dle svého tvrzení – žádá informace výhradně za soukromým účelem, a to k podpoře argumentace o údajné podjatosti prof. K. v jiných sporech mezi osobou zúčastněnou na řízení 1) a žalobkyní. Osoba zúčastněná na řízení 1) doplnila, že za situace, kdy v některých souvisejících sporech již byly námitky podjatosti zamítnuty, je zřejmé, že účelem vyžádání informací je již jen snaha opětovně napadat prof. K. a snižovat vědeckou autoritu jeho odborných závěrů.
122. Sama žalobkyně v bodu 29 žaloby uvedla, že: „[žalobkyní] požadovaná Informace by mohla posloužit pouze k tomu, aby byly prokázány pochybnosti o nepodjatosti prof. K.“ V bodech 37-

38 vyjádření ze dne 15. 1. 2019 žalobkyně nicméně rovněž uvedla, že již v žalobě upozornila na to, že z předchozího průběhu řízení vyplynuly pochybnosti o tom, zda částky vyplacené prof. K. z veřejných prostředků byly vynaloženy hospodárně. Ze správního spisu poté vyplývá, že na tyto pochybnosti poukazovala již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalobkyně pak doplnila, že kritérium ad a) je naplněno již tím, že se žádost o informace týkala nakládání s veřejnými prostředky, jehož kontrola je jedním z podstatných cílů InfZ.

123. Pokud mělo být primárním zájmem žalobkyně užití získaných informací pro námitky podjatosti znalce či znaleckého ústavu podle § 11 zákona č. 36/1967 Sb. o znalcích a tlumočnících ve sporech mezi osobou zúčastněnou na řízení 1) a žalobkyní, šlo by zjevně o užití informací pro účely vedení dvoustranného právního sporu tj. užití informace pro soukromé účely žalobkyně. To, že žalobkyně ve vzájemných sporech s osobou zúčastněnou na řízení 1) namítala opakovaně podjatost znalce prof. K., bylo v projednávané věci spolehlivě prokázáno. V samotném takovém zájmu o informace pak městský soud neshledal žádný veřejný zájem. Platí přitom, že posudek jako takový je důkazním prostředkem, proti němuž měla žalobkyně v příslušném řízení zachovány veškeré námitky včetně objednání opozitního znaleckého posudku. Pouhý souběh skutečnosti, že prof. K. byl znalec a současně působil i v pracovních činnostech u osoby zúčastněné na řízení 1) pak sám o sobě nesvědčí např. o tendenčnosti posudků ve prospěch osoby zúčastněné na řízení 1) coby objednavatele posudku (což žalobkyně ani netvrdila).
124. Ke svému dalšímu tvrzení o tom, že by odměna za činnost prof. K. byla vynakládána nehospodárně, žalobkyně sama nevznesla jediný relevantní podklad. Žalobkyně toto tvrzení poprvé uplatnila až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Takové dodatečné odůvodnění žádosti o informace je nicméně podle názoru městského soudu logické - teprve v prvostupňovém rozhodnutí byla totiž žalobkyně seznámena s důvody pro odmítnutí žádosti a v návaznosti na to se svými argumenty domáhala, aby generální ředitel postoj osoby zúčastněné na řízení 1) přehodnotil a zavázal ji poskytnout informace. Žalobkyně v této fázi alespoň tvrdila, že existuje pochybnost o tom, zda odměna za činnost prof. K. byla vynaložena hospodárně - to z však z toho důvodu, že osoba zúčastněná na řízení 1) v předkládaných informacích nebyla schopna doložit výstupy práce prof. K.
125. Městský soud poukazuje na to, že žalobkyně od počátku požadovala předložení pracovních smluv a výkazů odměny prof. K. za jeho činnost; výslovně se poté chce domoci odpovědi o intenzitě ekonomické závislosti prof. K. na ŘSD. Všechny tyto informace dohromady jsou jistě způsobilé dotvořit úsudek o výši odměny v poměru k nasmlouvané práci. Jedním z aspektů vypovídajících o ekonomické závislosti prof. K. na ŘSD by tak nepochybně byla i otázka hospodárnosti vynaložených veřejných prostředků.
126. Pokud oproti žádosti žalobkyně stálo prosté tvrzení osoby zúčastněné na řízení 1), že výše uvedenými podklady ani nedisponuje a nebylo lze je tedy zjistit a ověřit, je městský soud toho názoru, že žalobkyně poměrně věrohodně již ve správním řízení vyjádřila pochybnosti o hospodárnosti vynaložení veřejných prostředků na odměnu prof. K. a naznačila tak v tomto směru, jak dále hodlá hodnotit tyto poskytnuté informace. Městský soud je proto názoru, že jeden z účelů žádosti žalobkyně tak vcelku věrohodně mohl být motivován i snahou „přispět k diskuzi o věcech veřejného zájmu“.
127. Ke kritériu ad c), Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 5. 2020 uvedl, že požadavek specifické povahy žadatele o informaci zásadně rovněž souvisí s posuzovaným kritériem

veřejného zájmu; úkoly či poslání dozoru veřejnosti vykonává či tzv. „společenským hlídacím psem“ je totiž v kontextu nyní projednávaného případu ten, kdo se zajímá o informace týkající se veřejného zájmu (druhá podmínka) a svou činností spočívající ve vyžadování těchto informací za účelem kvalifikovaně s nimi přispět k veřejné diskusi (první podmínka) naplňuje veřejný zájem na transparentnosti veřejné sféry. V případě tzv. „společenského hlídacího psa“ se nemusí zdaleka jednat pouze o profesionální novináře, nýbrž také o neziskové organizace či spolky věnující se otázkám transparentnosti, hospodaření a odměňování v rámci veřejné správy nebo tuto roli mohou naplňovat i jednotlivci (např. nejruznější političtí aktivisté, bloggeři či jinak se o veřejné záležitosti zajímající lidé), kteří relativně koncentrovaně (ať už v dlouhodobějším časovém horizontu nebo v širším záběru „hlídaných“ povinných subjektů) do veřejného prostoru jakýmkoli kvalifikovaným způsobem vnášejí informace či názory ohledně fungování veřejného života, díky čemuž o nich může být zahájena a vedena diskuse, případně se s nimi širší veřejnost alespoň může seznámit. Podmínkou pro naplnění role tzv. „společenského hlídacího psa“ tedy je, aby si žadatel jemu dříve poskytnuté informace (zde o příjemcích veřejných prostředků) nenechával výlučně pro sebe a svou vlastní soukromou potřebu, nýbrž s nimi veřejně „pracoval“ (typicky s nimi seznamoval veřejnost, komentoval je apod.). Prezentování těchto informací veřejnosti by na jednu stranu nemělo být zcela nahodilé, naprosto nesystematické a výhradně sporadické. Nejvyšší správní soud pak zdůraznil, že *„nelze trvat na tom, aby žadatel takto získané informace nutně sám přímo explicitně hodnotil, analyzoval či metodologicky dále zpracovával; jejich pouhé zveřejňování, zvláště má-li systematictější povahu, je samo o sobě pro veřejnost přidanou hodnotou.“* Již jen tato činnost (způsob nakládání s poskytnutou informací) naplňuje dikci Ústavním soudem citovaného rozhodnutí ESLP, neboť tím žadatel vykonává „svoji nepostradatelnou roli veřejného „hlídacího psa“ (spočívající) v rozšiřování informací o věcech veřejného zájmu, což má „významný dopad na řádné fungování demokratické společnosti.“

128. Osoba zúčastněná na řízení 1) k tomuto kritériu ve vyjádření ze dne 2. 1. 2018 uvedla, že žalobkyně je podnikatelkou v oblasti stavebnictví, v tomto odvětví patří mezi nejvýznamnější subjekty v ČR, není neziskovou organizací či jiným zástupcem občanské společnosti, jehož posláním by byla kontrola anebo dozor nad činností orgánů veřejné moci, a takovou činnost ani fakticky nevykonává. Žalobkyně k tomu ve vyjádření ze dne 15. 1. 2019 uvedla, že předmětné úkoly plní prakticky každý žadatel, když se na základě jeho žádosti dostávají na světlo informace, o které je možné opřít veřejnou diskusi, že mezi žadateli nelze rozlišovat a že novináři (typičtí „hlídací psi“) běžně zakládají svoji práci na informacích poskytnutých, třeba i nevyžádaně, třetí osobou. Omezení práva na přístup k informacím by bránilo těmto třetím osobám poskytnout případně „správným hlídacím psům“ podklady pro jejich „hlídací“ činnost. Ve vyjádření ze dne 25. 3. 2021 a 11. 6. 2021 poté žalobkyně uvedla, že tuto úlohu plnila publikacemi o stavbě D47 na jí provozovaném webu „*pravda o D47*“; poukázala přitom na to, že se prof. K. dle výkazů práce věnoval i stavbě dálnice D47.
129. Městský soud zde přisvědčil žalobkyni, že jak Nález, tak pozdější rozsudek Nejvyššího správního soudu nevyloučil, aby oním „společenským hlídacím psem“ byl prakticky každý subjekt žádající o informaci, tj. i žalobkyně. Byť však jedním z účelů žádosti mohlo být i přispět k diskusi o hospodárnosti odměňování prof. K., žalobkyně podle názoru městského soudu věrohodně neprokázala, že žádala o informace s cílem skutečně je sdělit veřejnosti a plnit tím tak roli společenského dohledu, tím spíše ne, že by činnost – získávání informací o odměňování osob působících ve veřejné správě za účelem jejich

sdělování veřejnosti - vykonávala pravidelně, popř. alespoň se záměrem činit tak do budoucna.

130. Žalobkyně – zhotovitel dopravních staveb - totiž na webu „pravda o D47“, který dříve provozovala, zveřejňovala toliko komentáře k událostem a okolnostem týkající se stavby D47. Z dokazování vyplynulo zaměření webu na průběh stavby, kvalitu, její technické parametry. Z žádné části webu nevyplývalo, že by na této platformě žalobkyně nějak komentovala či zamýšlela komentovat odměňování osob ve veřejné správě, tím spíše, že by snad veřejně hodnotila ekonomickou závislost prof. K. na ŘSD a z toho dovozovala nějaké závěry. Celkově tak ani tím, že provozovala web „pravda o D47“ týkající se stavby D47, žalobkyně tedy podle názoru městského soudu věrohodně neprokázala, že by plnila úlohu společenského hlídače, co se týče odměňování osob ve veřejné sféře.
131. Tyto skutečnosti pak nijak nevyplývají ani z obsahu správního spisu či z povahy běžné činnosti (předmětu podnikání) žalobkyně. Naopak, vzhledem k provedeným důkazům je podle názoru městského soudu zřejmé, že žalobkyně nevystupuje v řízení o žádosti jako subjekt, který skutečně hodlá přispět k diskuzím o transparentnosti veřejné sféry a jako subjekt, který zamýšlel získané informace sdělit veřejnosti, tohle tvrzení zůstalo v ryze hypotetické rovině.
132. Městský soud je proto toho názoru, že žalobkyně v postavení „společenského hlídače“ žádost o informace nepodala. Splnění tohoto kritéria c) tedy žalobkyně neprokázala.
133. Ke kritériu ad d), že informace existuje a je dostupná, ve věci není sporu. Osoba zúčastněná na řízení 2) pro ŘSD práci vykonala a za ni byla odměněna, což potvrzují i poskytnuté informace – dohody o provedení práce či činnosti (jednotlivé příkazy k vyplacení finančních prostředků) s výhradou uvedené konkrétní výše odměny.
134. Městský soud pak na základě všech shora uvedených skutečností, které hodnotil v intencích relevantní judikatury, celkově shledal, že žalobkyně neprokázala, že by její zájem na poskytnutí informace o odměnách prof. K. za činnost vykonanou pro osobu zúčastněnou na řízení 1), převážil nad zájmem prof. K. na ochraně soukromého života. Městský soud tak neshledal, že by ve věci byly dány důvody pro poskytnutí této informace podle § 8b InfZ.

XII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

135. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji zamítl podle § 78 odst. 1 s. ř. s.
136. Pokud jde o náklady řízení, městský soud rozhodl jedním komplexním výrokem o nákladech řízení před městským soudem i v řízení o kasační stížnosti, které vedl Nejvyšší správní soud pod sp. zn. 10 As 217/2020 (podle § 110 odst. 2 věty první s. ř. s. platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 34, k tomu vyložil, že „v novém rozhodnutí, kterým se řízení končí (§ 61 odst. 1 s. ř. s.), tak krajský (zde městský) soud rozhoduje znovu o náhradě nákladů řízení, a to komplexně. Do těchto nákladů řízení patří jak náklady vzniklé v novém řízení před krajským soudem, tak i náklady, které vznikly v původním řízení před krajským soudem a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhodne jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s.“

137. Výrok o nákladech řízení je tak odůvodněn podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci plný procesní úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Městský soud neshledal, že by procesně úspěšnému žalovanému Úřadu na ochranu osobních údajů vznikly nějaké důvodně vynaložené náklady, které by přesahovaly rozsah běžné administrativní činnosti, náhradu nákladů mu proto městský soud nepřiznal.
138. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Městský soud v Praze osobě zúčastněné na řízení 1) ani 2) žádnou povinnost neuložil a ze správního ani soudního spisu neshledal žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro které by jim bylo lze náhradu nákladů řízení přiznat - osoba zúčastněná na řízení 1) sice byla v řízení právně zastoupena, nicméně městský soud na základě spisového materiálu a provedeného důkazu organizační strukturou osoby zúčastněné na řízení zjistil, že ta sama disponuje odborným aparátem rozhodovat o poskytování informací (minimálně v právním odboru) a tím spíše i způsobilým hájit její práva v této věci (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS). Výrokem IV. proto soud vyslovil, že ani jedna z osob zúčastněných na řízení právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 15. června 2021

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu